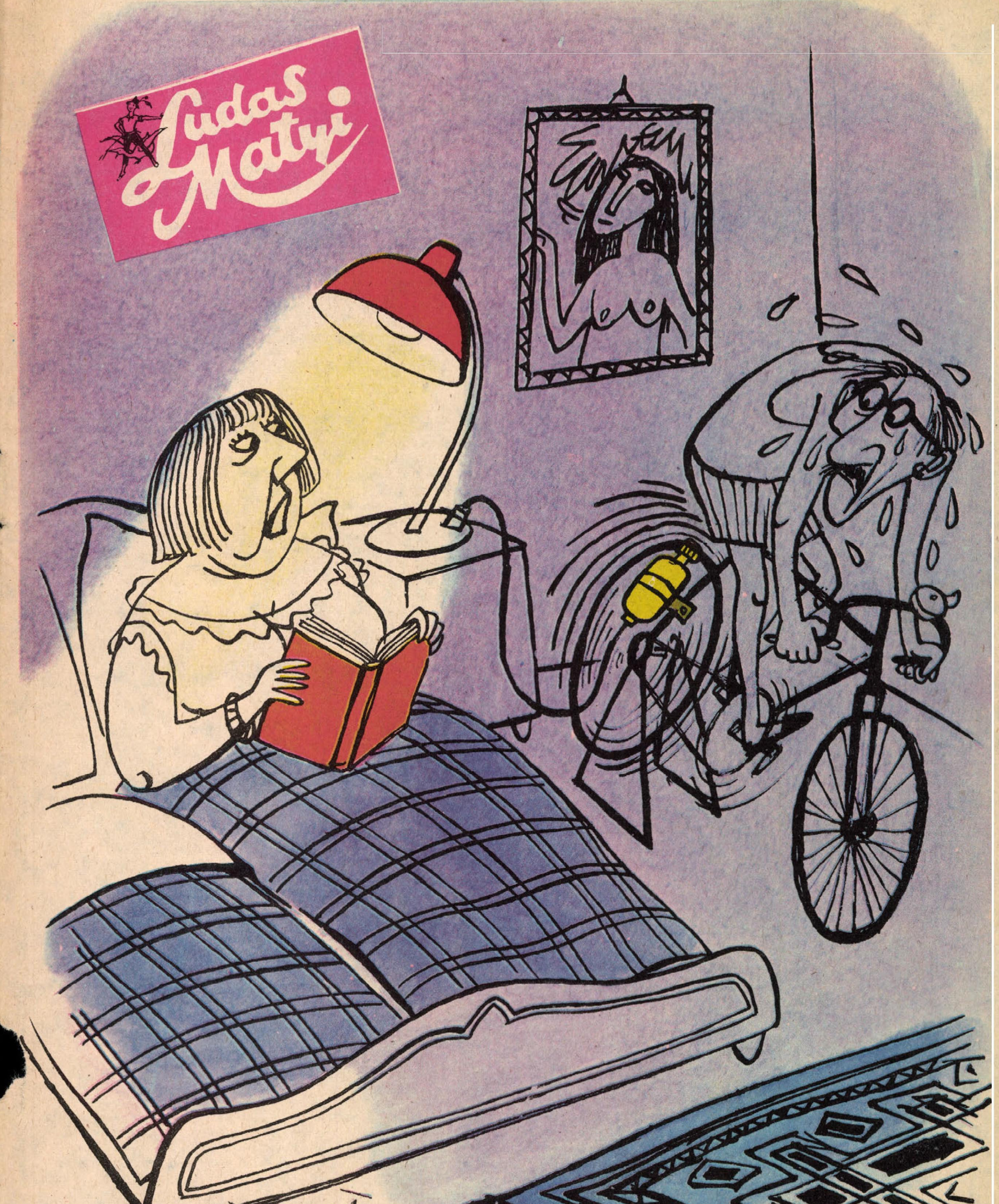
XXXV. ÉVFOLYAM, 28. SZÁM Ára: 2,80 Ft 1979. JÚLIUS 12.

Ludas Matyi

ENERGIATAKARÉKOSSÁG

— Csak addig bírd ki, fiam, amíg felépül a paksi erőmű...

Várnai György rajza

mondjuk a magunkét – mondjuk a magunkét – mondjuk a magunkét

Extra

Egy nyugdíjasnak tűnő idős vendég asztalához kéredzkedtem a zsúfolt másodosztályú belvárosi sörözőben. Asztaltársam éppen a pincérrel tárgyalt: „Izes- vagy túrós palacsinta van?" „Nincs." „De hát – sóhajtja szomorúan a vendég – régebben gyakran ettem itt ilyen palacsintát." – „Oh, régebben ... – mosolyog elnézően a pincér – azóta nőtt a munkaerőhiány. A héten is elment valaki a konyháról. Nem tudunk ilyen extra ételeket tálalni ..."

Nézem az étlapot: van Kecskeméti hírös palacsinta 17-ért, Hortobágyi palacsinta és Gundel palacsinta, körülbelül ugyanennyiért, vagyis csupa egyszerű népétel, ami a mai munkaerőhiány mellett is könnyen, gyorsan elkészíthető. Csak a jelenlegi nehéz helyzetet nem ismerő személy hiányolhat olyan bonyolult, munkaigényes extra ételeket, mint az ízes (lásd: lekváros) vagy a túrós palacsinta. Vagy a rántotta, mondjuk szalonnával – ezt egy ételbárban tapasztaltam, amely büfékorában többféle tojásételt kínált akkor, amikor kevesebb és drágább volt a tojás, de azóta átalakították ételbárrá és kérdésemre közölték, hogy „ez már nem vág vendéglátóegységünk profiljába." Ezért a mai tojásbőségben sincs tojásétel. Ez is extra lett! És extra a Kőbányai sör, míg az extra Gösser, vagy Pilseni nem extra. És extra a pohár víz, sőt az ásványvíz pohárba kimérve ugyancsak extra. És extra egy sor aprócikk kis csomagolásban, mert csak életre szóló mennyiségben kapható. És ha például a fürdőkád nem veszít el mást, mint dugójának a láncát, könnyebb kádat kapni kádat dugóval, lánccal, mint csupán láncot, mert az szintén extra cikk.

Az új helyzetnek megfelelően újra kell fogalmaznunk az „extra" jelentését: viszonylag olcsó, kevés hasznot hoz – tehát luxus vele foglalkozni. És ki vitatná, hogy manapság gazdálkodásunkban a luxus aztán igazán nem súlyponti kérdés. Legfeljebb: extra.

Földi Iván

P

Ugyan, mit jelenthet a címben látható betű? Ne tessék semmiféle huncutságra gondolni. Ez a P betű nem rövidítés, nem is gépkocsirendszám. Bármilyen hihetetlen: ez egy házszám. Sőt – egyszerre több lakóház száma.

Történt ugyanis egykor régen, vagy nyolc esztendővel ezelőtt, hogy felépültek az első házak Budapest VIII. kerületének, a Józsefvárosnak rekonstrukciója során. Azt megelőzően lebontották a kis, földszintes, egészségtelen házakat a Práter, Tömő és más utcákban. Az építők betűkkel jelölték meg az egyes „objektumokat", miután ők így ismerték ki magukat a fél városrészt átfogó terven.

Eddig rendben is lett volna a dolog. A baj csak ott kezdődött – érdekes módon általában ott szokott kezdődni –, hogy a tervezett házak egyszer fel is épültek. Költséget és fáradságot nem kímélve felhúztak 10–16 emeletet, az előregyártott falak között több száz lakást teljes összkomforttal, sőt még működő lifteket is szereltek be, ami ugyancsak nem minden új házról mondható el manapság. Mindenre telt – csak házszámra nem!

Immár nyolc esztendeje laknak az említett több száz lakásban, legalább annyian, mint egy közepes nagyságú magyar faluban. Csakhogy minden falunak van becsületes neve – ezeknek a háznaknak pedig mindmáig nincs házszámuk. (Most is úgy hívják őket, hogy P 1, P 2 és így tovább.) Bonyolítja a helyzetet az, hogy az első három P a Tömő utcában van – a megmaradt 30. és 56. házszámok között –, a többi a Práter, Szigony meg isten tudja, milyen utcákban. Ezekbe a házakba vendéget hívni csak úgy lehet, ha térképet adunk a kezébe, pontosan megjelölve rajta az épületet. Némelyik taxisofőr már odatalál, de teherárut már kockázatos hozatni, mert előfordulhat, hogy fél óráig keresgéli a kocsivezető a P-k között a megfelelőt.

Meg lehetne oldani a bizonyára sok gondot okozott „problémát" úgy is, hogy az utcák elején megmaradt számozást folytatnák az új épületeken, s miután például a három Tömő utcai ház 12 régi ház telkét foglalja el, csak az első három vagy kettős számozással – hat házszámot adnák az újaknak. Nagyon kis megerőltetéssel még az is megtörténhetnék, hogy az utca utolsó néhány házát átszámoznák, folytatva az elsők és az új házak után.

Csak így nem lehet, ahogyan van. Hiszen senki sem mondja szívesen, hogy – a P-ben lakom ...

Várkonyi Endre

Dzsungel

Mentem az utcán, s József Attilára gondoltam mindig, meg-megállva. A Hazám másfél sora motoszkált bennem:

„nagy, álmos dzsungel volt a lelkem
s háltak az utcán."

Az én lelkem is nagy volt és álmos és dzsungel, de nem háltak az utcán. (Nappal volt, s amúgy sem szorul ma már senki arra, hogy a járda legyen a nyoszolyája.) Ezzel szemben:

– *ittak* az utcán (közért körül, kapualjban, kerítések tövében);

– *ástak* az utcán (kábelrakók, csatornázók, csőfektetők, Attila sírját keresők);

– *parkoltak* az utcán (fent a járdán, falig húzódva, hajszolt öreg leprák, villogóra vikszelt vasárnapi márkák);

– *rakodtak* az utcán (tíztonnás teherautókról szenet, meszet, gumiabroncsot, traubiszódát);

– *tároltak* az utcán (kiszolgált kredencet, féllábú széket, belezett matracot, burkalapot, a lomtalanító kocsira várva, öthat napig);

– *kereskedtek* az utcán (kosarakkal, kisteknőkkel, kanalakkal);

– *csókolóztak* az utcán ...

Hol is maradna manapság annyi hely a pesti utcán, ahol hálni lehetne? Örülnénk, ha annyi maradna, ahol járni lehetne.

A rendcsinálás folyik. Folydogál. Láttam büntető cédulákat a szélvédőkön, láttam szétszalasztott iddogálókat, elkergetett kosarasokat. Csak még azt nem láttam, hogy a járdák túlbuzgó telnyitogatásóért, tárva-nyitva felejtéséért felelősöket kérdőre vonnák. Körbe futtatnák az általuk felárkolt utcákon. Vagy büntetőcédulát tűznének a gomblyukukba.

A tanács most hozott okos rendeletet a járdán kocsmázók ellen. És az utakat, járdákat folytonosan, fölöslegesen felszabdalók ellen nem kellene rendeletet hozni? Vagy a meglevőt elővenni?

Túl szigorú vagyok? Jó, akkor engedek: a csókolózók maradhatnak.

Radványi Barna

Kullancs

A rádióból tudhatta meg az ország, hogy a VI. kerületi Tanács Hárs-hegyi nyári úttörőtáborában kullancsinvázió van. Amint hallható volt, az első felfedezés egy nevelő tanárhoz fűződik, aki saját magán két kullancsot is lelt. Ekkor a tábor vezetője bejelentette az illetékes járványügyi szervnél (a kifejezés magától a szervtől származik) és kérte a KÖJÁL intézkedését. Csodák csodája, a bejelentést követő három hét alatt a kerületi KÖJÁL azonkívül, hogy átírt a fővárosinak, a lényeget illetően az ég adta világon semmit sem tett. Csak az a fránya kullancs – bízva a KÖJÁL-ban – kezdte kikezdeni a gyerekeket is. Volt köztük, akiből négyet is kiszedett a tábor egészségügyének őre.

És ekkor – újabb csoda történt – egy, erre a feladatra „illetéktelen" férfiú, a tábor műszaki ellenőre, feledve, hogy rá tulajdonképpen a vízcsapok stb. tartoznak, intézkedett a fertőtlenítés megszervezéséről.

A kerületi KÖJÁL pedig váltig mondogatta a rádió riporterének, hogy őrá ez a kullancsügy több szempontból nem tartozik. Először is, mert nem járvány. Másodszor, mert nem járvány. Harmadszor, mert a tábor üzemeltetéséért a művelődési osztály a felelős. És a KÖJÁL-nak nem feladata a járvány megelőzése? – kérdezte a riporter. Dehogynem – felelte büszkén a KÖJÁL –, ezért is írt a fővárosi KÖJÁL-nak.

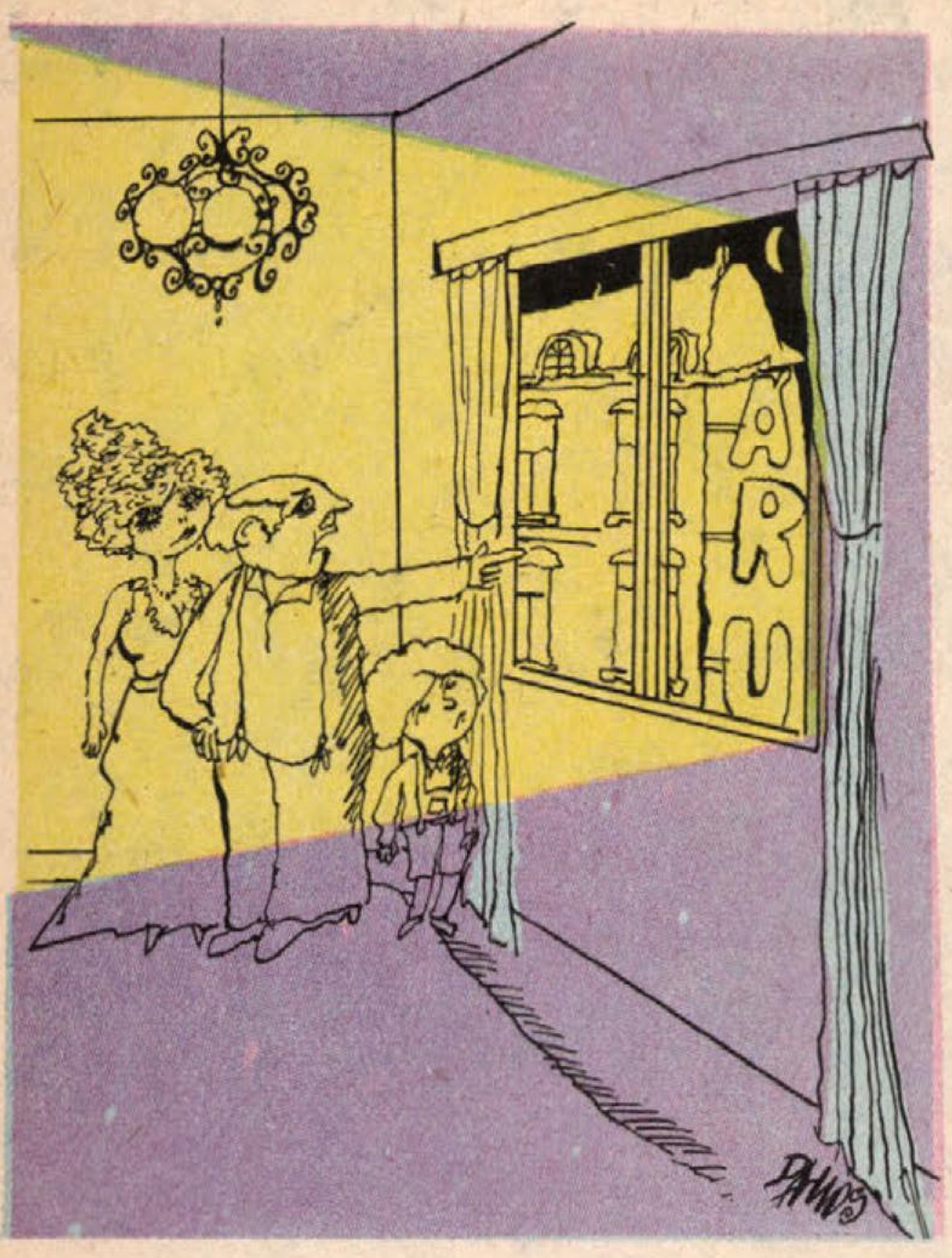
A magát járványügyi szervnek nevező illetékest hallgatva jutott eszembe, hogy felhívással fordulok minden illetékeshez: vagyis magunkhoz.

Figyelem! Járványveszély! Mind nagyobb méretekben kezdi felütni a fejét a felelőtlenség, a cselekvésképtelenség járványa.

Még nem öl. Mint ahogy a kullancs sem okozott komolyabb bajt a gyerekek között. Ki merné állítani, hogy meg kell várni, míg megteszi?

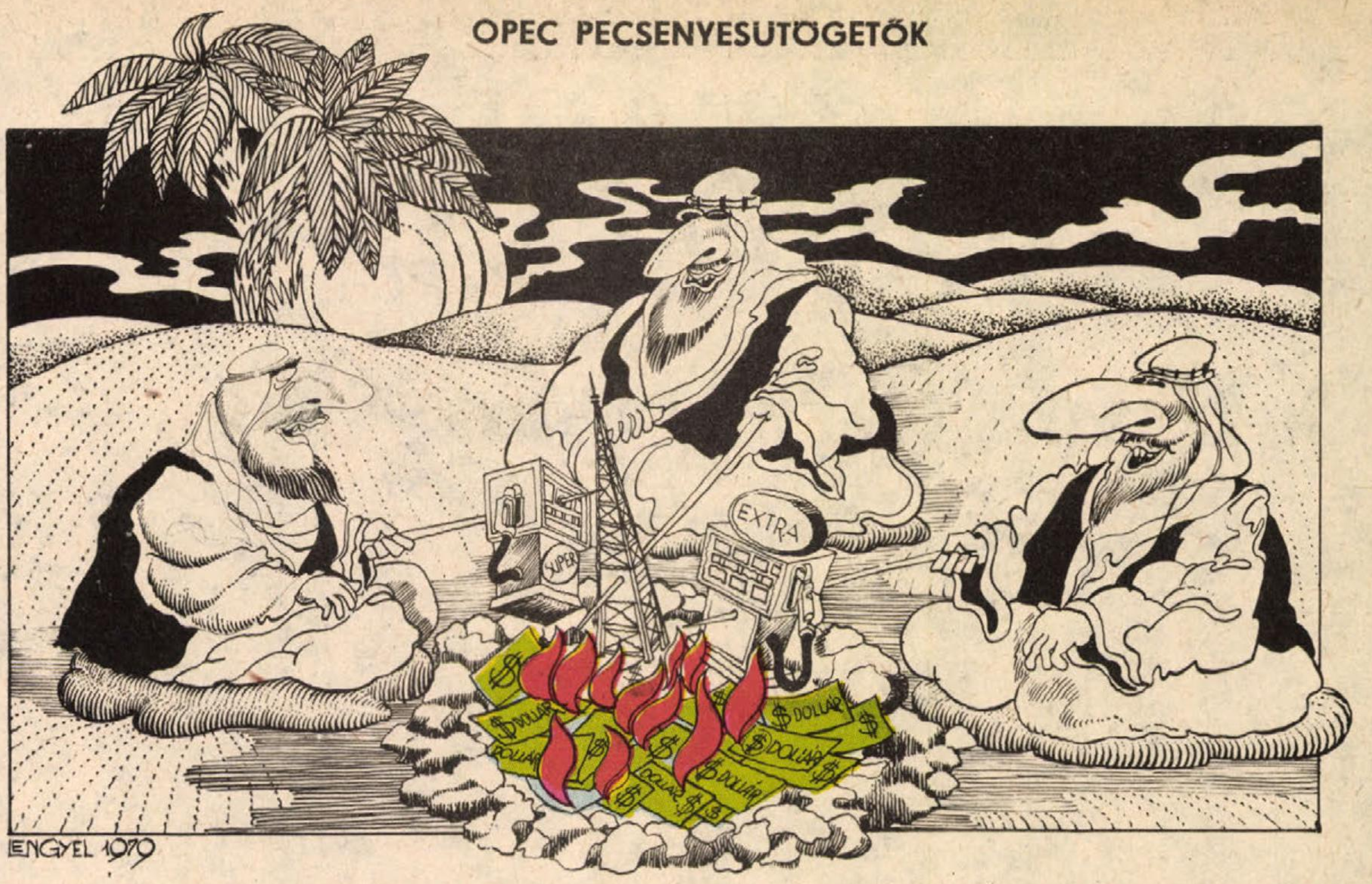
Nekünk, mindannyiunknak feladatunk, hogy megelőzzük a felelőtlenségi járványt. Ha nem tesszük, kullancsként fúrja belénk magát és akkor már hiába futunk benzinért. Amúgyis drágább lett.

Fellegi Tamás

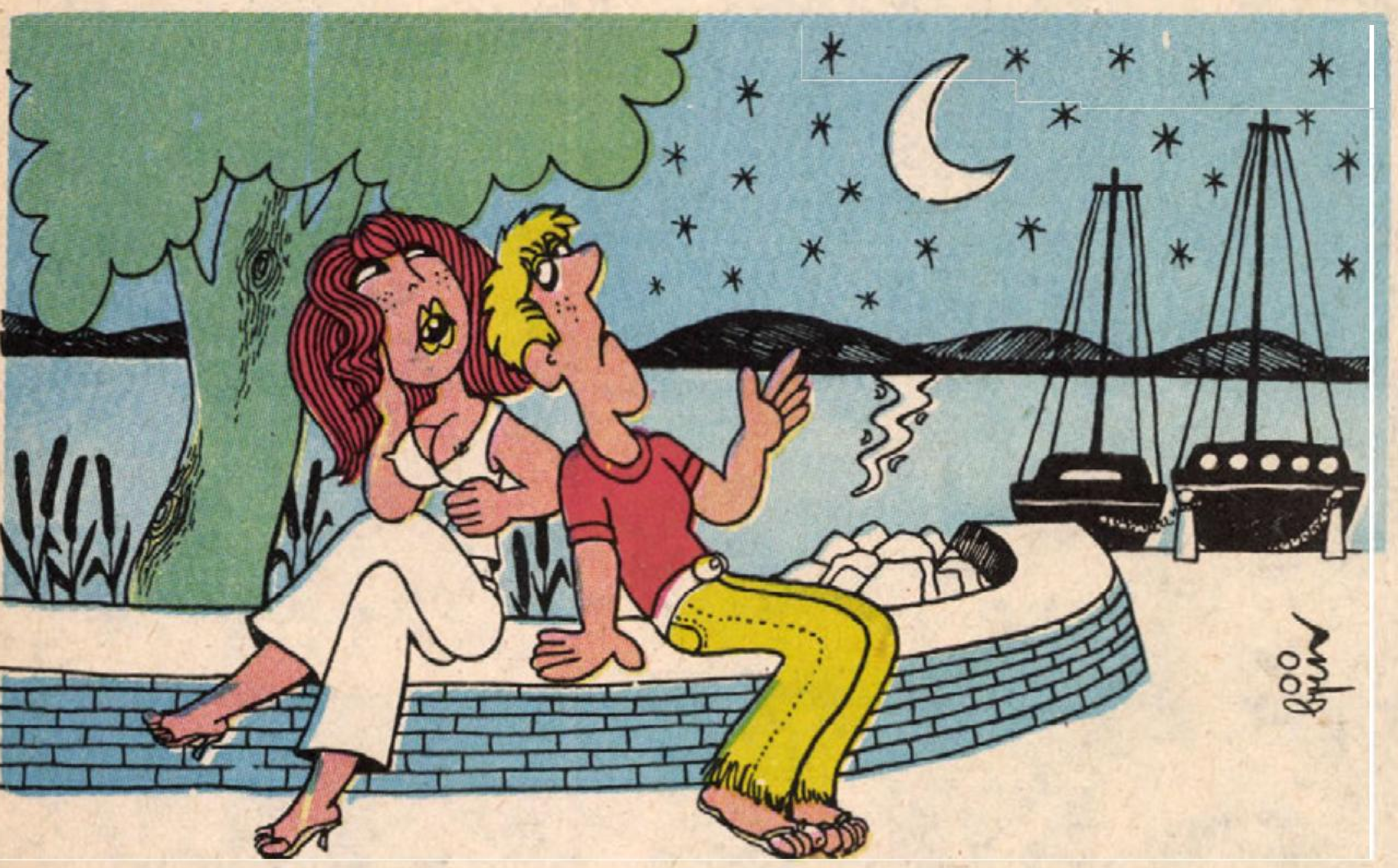
– Mától kezdve takarékoskodunk: nem kapcsoljuk fel a villanyt, a neon úgyis bevilágít.

OPEC PECSENYESÜTÖGETŐK

– Akkor most van a Népszínháznak koncepciója?

– Csak nincsenek szexuális zavaraid, hogy itt összevissza dumálsz nekem csillagokról és holdfényről?!

TURISTAÚT ELŐTT

– Mi magunkban visszük ki az ennivalót, mert magunkkal már nem vihetünk ki eleget.

ESEMÉNY

Megrázó riportot láttam a tévében. A képsorok bemutatták, hogy a mi riportereink is mindenütt ott vannak, ahol valami esemény várható.

Röviden elmondom, hogy mi történt. Az újságíró felkereste a Gemkapocskiegyenesítő Gyár kereskedelmi igazgatóját, az operatőr dolgozni kezdett. Láttuk az igazgató szobáját: az íróasztalt, a könyvszekrényt, a fikuszt. Akkor még senki nem sejtett semmit. Akkor még senki sem tudta, mit hoznak a következő másodpercek, de volt valami feszültség a levegőben. (Lehet, hogy ezt csak utólag éreztem, amikor már tudtam, hogy mi fog történni pillanatokon belül.)

Ami ezután következett — több millió tévénéző láthatta — az hátborzongató volt. Nekem még most is borzong a hátam.

A Gemkapocskiegyenesítő Gyár kereskedelmi igazgatója beszélni kezdett. A gyár sikereiről belföldön és külföldön. A riporter kérdezett, az operatőr dolgozott. Nyugodtan, mintha mi sem történt volna: a kamera nem remegett a kezében. Profi volt a javából: meg akarta örökíteni az eseményt. A kereskedelmi igazgató nyilatkozatát. Nem volt veszélytelen helyzet: a nyilatkozó olyan unalmasan beszélt, hogy bárki más elaludt volna. Ő nem. Filmre vette a történteket. Nem tudom, mire gondolt közben. Nem tudom, mit érzett. Csak egyet tudok: teljesítette a kötelességét.

S aztán...

Aztán a kereskedelmi igazgató számokat kezdett felsorolni. A riporter elsápadt, s láttam rajta, hogy szívesen elmenekült volna, de akkor már nem tudott. Csapdába esett. A kollégája — az operatőr — elmenekülhetett volna, de nem hagyta cserben a társát. Ott maradt és filmezett.

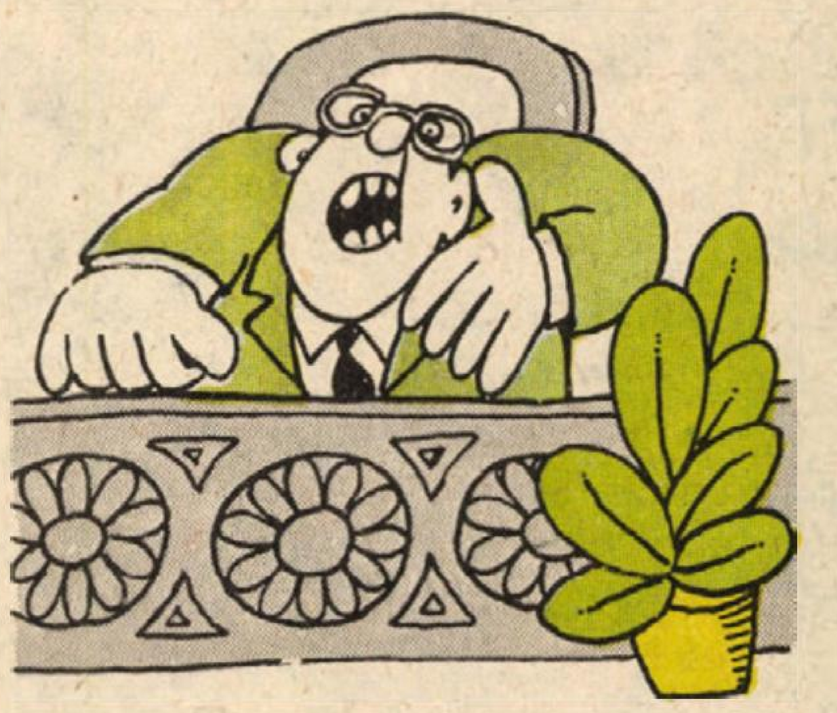
Fantasztikus!

Miért maradt ott? Szerette a szakmáját. Nem akart kimaradni semmiből, ami fontos. Nem hagyta el a helyszínt. Az esemény helyszínét. Nekem már égnek állt a hajam a rémülettől: uramisten, meddig fog ez beszélni?! Az operatőr megőrizte a hidegvérét. Szenvtelenül filmre vette, amit látott. A kereskedelmi igazgató hatalmas, kopasz fejét, a vastagkeretes szemüveggel.

A hideg végigfutott a hátamon, és szorongva figyeltem az eseményeket. Beleképzeltem magam az operatőr helyzetébe, aki valószínűleg érezte, hogy mi vár az íróasztal előtt kuporgó kollégájára.

S amire várt, bekövetkezett.

Az igazgató tovább beszélt.

„Most, most kell elszaladni!" — kiáltottam a riporternek meg az operatőrnek. — „Talán még nem késő!"

Hiába kiabáltam.

Az igazgató még mindig beszélt: hatékonyság, volumen, nagyságrend, önköltség stb.

S akkor...

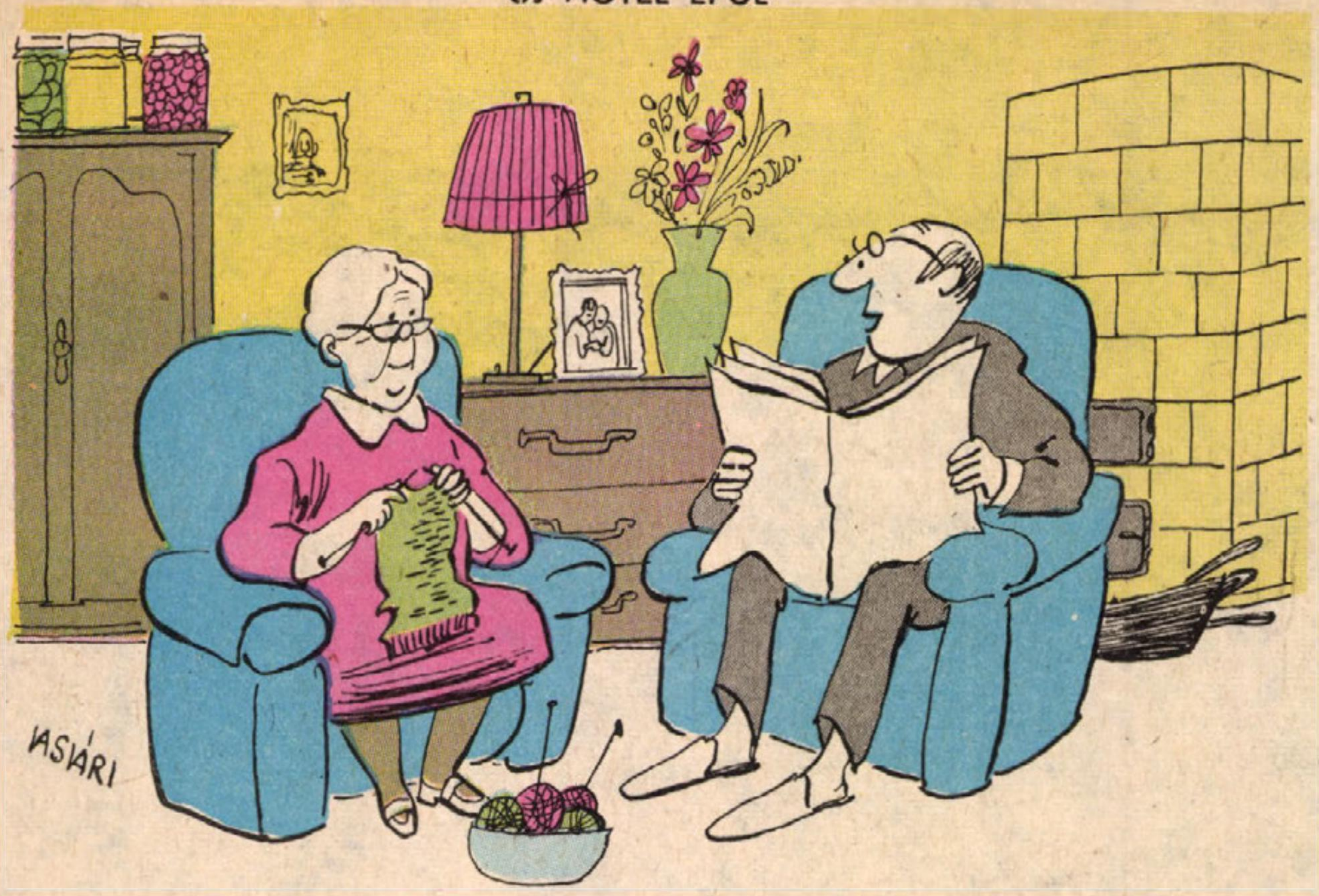
S akkor több millió tévénéző szeme láttára, füle hallatára... Még most is remegek, amikor visszagondolok arra, hogy mi történt... Nem! Nem! Ez nem lehet igaz! Legalábbis reméltem...

De hiába reménykedtem.

A kereskedelmi igazgató még tizenöt percig beszélt.

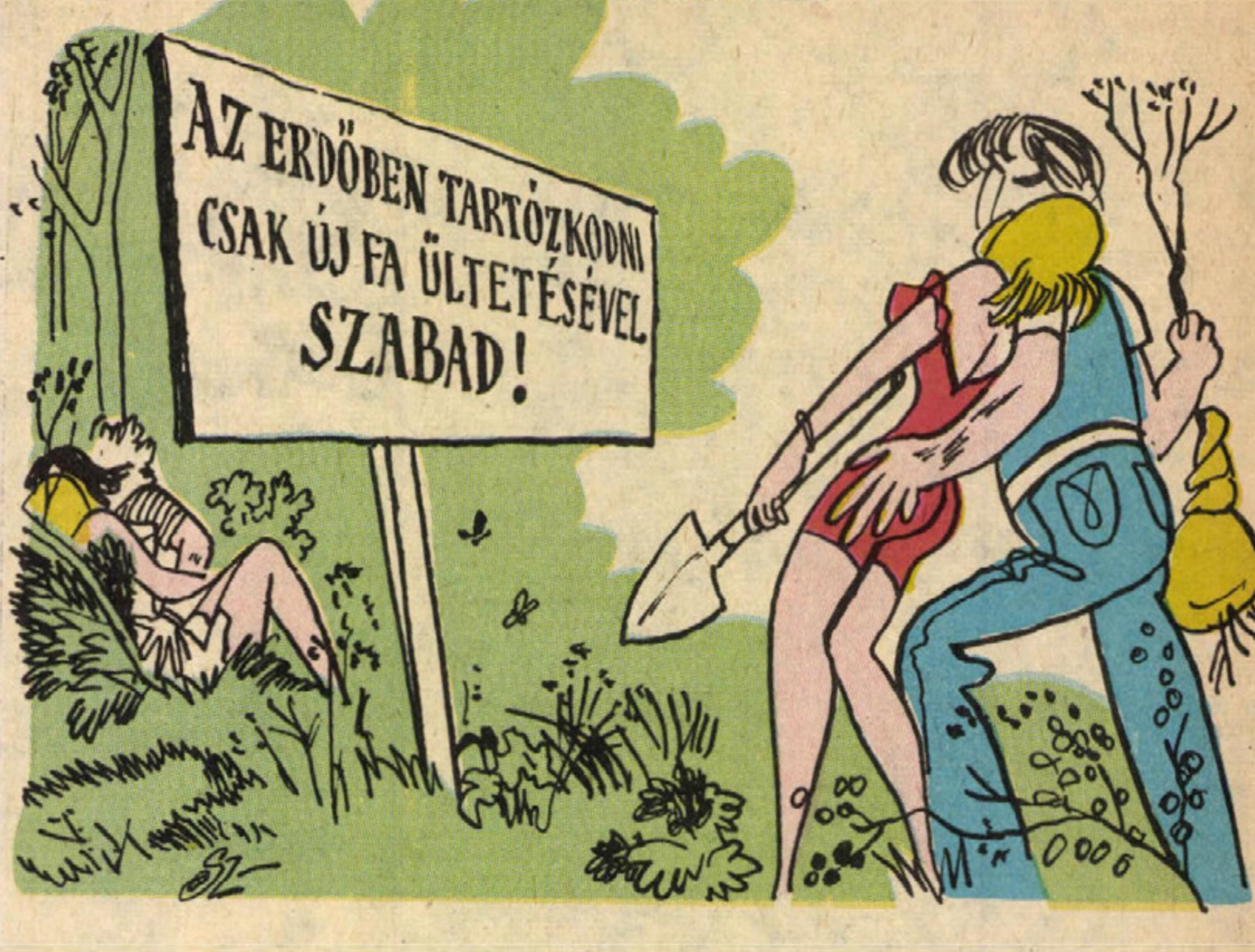
Mikes György

ÚJ HOTEL ÉPÜL

– Majd a Fórum szállodába költözünk, mert ott telefonosak a szobák...

TERMÉSZETVÉDELEM

– Ne mondja, hogy magának mindegy, milyen felhő lóg a feje felett...

Miért csúszik

Főszerkesztőm kiküldött nézzek utána, miért nem halad az Egyesült Nadrágtartóművek központi beruházása. Ez egy kiemelt beruházás, amíg el nem készül, kénytelenek vagyunk konvertibilis nadrágtartókat importálni. Hovatovább azonban ez se megy, mert nincs rá pénz. Ha tehát a beruházás tovább csúszik, egy tízmilliós nemzetnek lecsúszik...

— Maguk megígérték, hogy határidő előtt átadják... — törtem rá az építésvezetőre.

— ... de csak, ha megkapjuk a területet... — vágott közbe. — Oda tessék nézni A délkeleti szárnyon nem tudunk kezdeni, mert abból az ócska épületből még mindig nem költözött ki a Matató-Kutató Intézet...

No ennek utánanézek. Irány a Matató-Kutató!

— Miért nem akarnak maguk kiköltözni?

— Kiköltöznénk mi boldogan! — tárta szét a kezét a főmutató. — Csakhogy nekünk oda kellene mennünk, ahol most a TESZETOSZA irodái vannak. Azok meg nem mozdulnak.

Nyomás a TESZETOSZÁ-hoz.

— Maguk még mindig itt vannak? — támadtam rájuk. — A Matató-Kutató maguk miatt nem tud...

— Torkig vagyunk már ezzel a leprateleppel! — védekeztek a kérdezettek. — De mit csináljunk, ha az új telephelyünkön még el sem kezdődhetett az építkezés. Ott még javában tekézik a Döntsd a Bábút SC!

Nosza gyerünk a Döntsd a Bábút escéhez!

— Ez meg miféle dolog?! — kérdeztem. — Hiszen maguk miatt nem mozdulhat a TESZETOSZA, a TESZETOSZA miatt nem mozdul a Matató-Kutató, a Matató-Kutató miatt nem halad az ország legnagyobb nadrágtartógyári beruházása, emiatt a férfiak körében terjed az idegbaj...

— Roppant sajnáljuk — mentegetőzött a főedző — Majd ha elkészül a Központi Tekestadion, akkor megyünk. De addig hol gurigázzunk, talán a Halászbástyán? Kérem szépen a Központi Tekestadion építésének eredeti határideje 1940. január elseje volt, de a háborús események miatt ebből nem lett semmi. 1948. április 8. volt a következő dátum, de a hidegháború, meg a nehézipar elsődlegessége miatt ezt a dátumot 1959. május 40-re, majd 1971. augusztus 33-ra módosították, míg végül ez év augusztusára előrehozták. A csarnok már épül a város északkeleti határában.

Rohanás ki a csarnoképítéshez. Ütött-kopott kalyibában öreg bácsi vigyázza az építőanyagot. Kérdem tőle, miért nem épül itt a stadion, hiszen a tekézők addig nem mennek, amíg kész nem lesz, márpedig az ő helyük kell a TESZETOSZÁ-nak, annak a helye meg a Matató-Kutatónak, annak a helye meg egy országos jelentőségű beruházáshoz...

— Már régen kész lenne ez itt — morogta az öreg —, de tetszik tudni, az embereket mind egy szálig elvezényelték innen egy nagyon fontos munkára ahol előrehozták a határidőt...

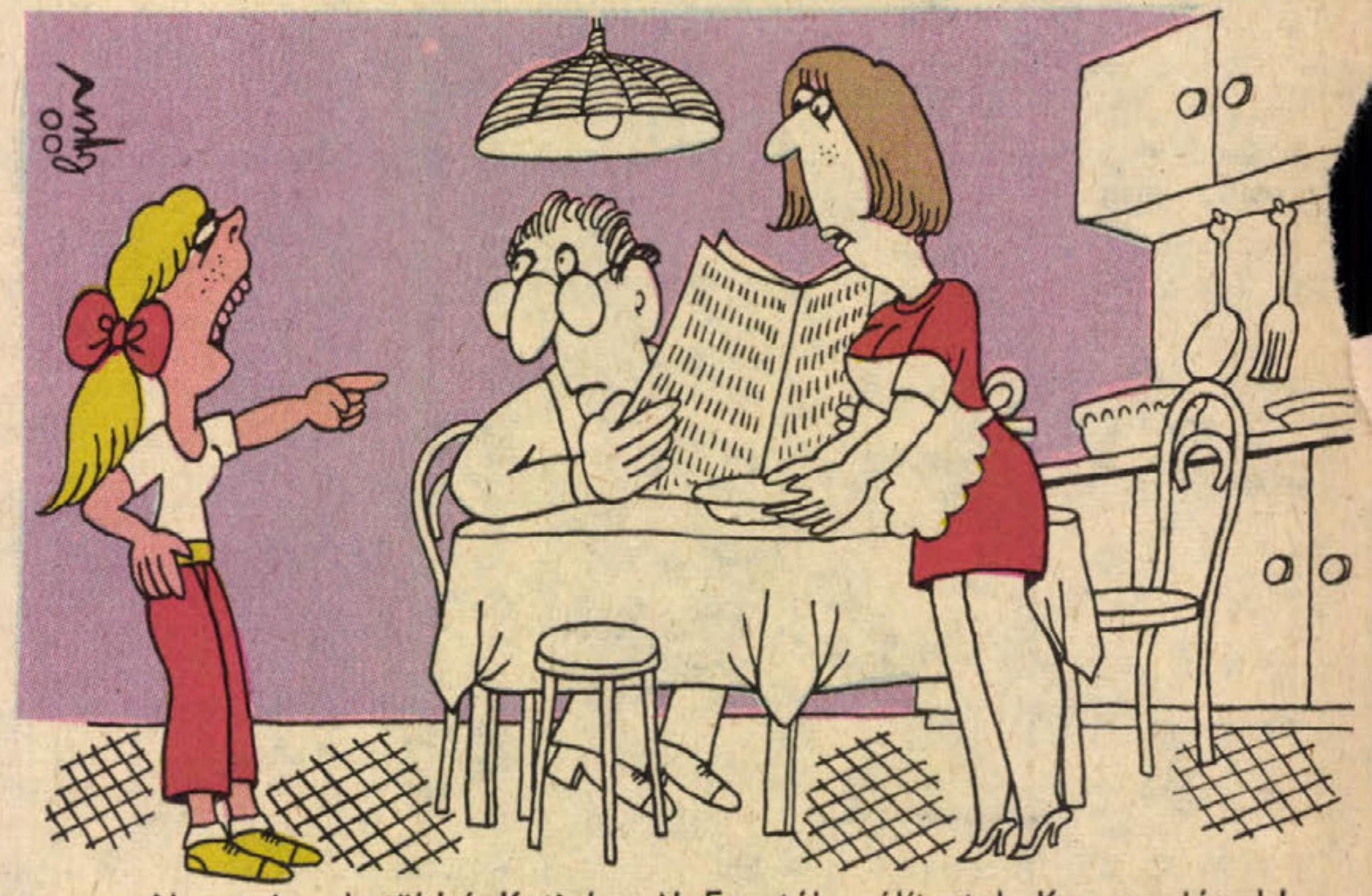
— Nem tudja véletlenül hová?

— Valami Nadrágtartóművekhez...

Novobáczky Sándor

FEKETE HUMOR

– Nem akarok többé Kati lenni! Ezentúl szólítsatok Krescenciának!

Fülöp György rajzai

– Sajnos, uram, a mosásnál összement...

DEHEROIZÁLÁS

Nettike, mélyen művelt és lelkiekben módfelett gazdag szomszédom kisírt szemekkel áll a gangon.

— Egy világ omlott össze bennem — jelenti ki kérdő pillantásomra. — Soha többé nem élhetek úgy, mint eddig. Eberhard Klaaf nekem istenem volt. Ember az emberek között. A fehér elefánt szemfoga. Világítótorony a hegycsúcson. És ma, negyven esztendő elteltével, rá kellett jönnöm, hogy tévedtem, Eberhard Klaaf egy ripők himpellér.

Megáll bennem a lélek.

Eberhard Klaaf, aki már 1935-ben elnyerte az irodalmi Nobel-díjat, aki Klaus Rapunzel szivárványból és bazaltból szőtt figuráját adta a világnak, aki az embertelenség évadján is tiszta, bátorító szózatokat zengett a négy égtáj felé, valóban ripők lenne? Sőt, himpellér? Csak úgy ukmukfuk?

— Gyere be — szipogja Nettike. — Ki akarom önteni a szívemet.

Egy cseppet aggódom, mert Nettike szíve nagy, szobája viszont kicsi, de aztán felhívom az Árvízvédelmet, majd intek Nettikének, kezdheti az öntést.

— Csóti Frangepán, az ismert irodalomtörténész a Szemaforban közzétette Eberhard Klaaf néhány ismeretlen naplórészletét — mondja Nettike, és már megint tiszta egy remegés a hangja. — Döbbenetes dolgok derülnek ki. Például, hogy Eberhard Klaaf hatvanesztendős korában egy teknősbékával tartott fenn meghitt viszonyt.

— Egy te... egy tek... — mekegek rémülten. — Lehetetlen!

— Már hogy volna lehetetlen, amikor ő maga írja. Idézek: „Gyermekeim gyakorta eltréfálkoznak az ügy felett. Hildegard több ízben is mosolyogva említette, hogy szerinte előző partnerem, Hugó, a házinyúl sokkal csinosabb volt". De ez még hagyján...

— Ez még hagyján? Neked ez még hagyján?

— Ennél is cifrább, amikor Eberhard Klaaf arra kényszerítette kisunokáját, a hároméves Trudit, hogy...

— Állj! — mondom határozottan. — Nem vagyok hajlandó végighallgatni, mire kényszerítette Eberhard Klaaf a hároméves Trudit!

— Arra kényszerítette, hogy lopja le Kuno Schöngeist énekeskoldus lábáról a zoknit, mert az árán kokaint akar vásárolni magának. És ezt az embert istenítettem én negyven éven át...

— Várj csak — mondom. — Ez nem a Szemafor áprilisi száma? Lehet, hogy csak beugratás az egész és Csóti Frangepán szemében dévaj huncutság csillogott, amikor leírta.

— Ne próbálj vigasztalni

— szipogja Nettike. — El tudsz te képzelni dévaj huncutságot egy irodalomtörténész szemében?

Feladom. Ami igaz, az igaz.

— Nézd, Nettike — mondom —, Eberhard Klaaf akkor is kiállt az emberiség eszméi mellett. Az „Aufruf" 1936-tól fogva a jóra és igazra törekvő világ hitvallása lett.

— Igazán? — hüppögi Nettike. — Hát Csóti Frangepán azt is megírja, hogy az „Aufruf" eredetileg szenvedélyes kirohanás volt a fasizmus oldalán. Csak egy vicces nyomdász mindenütt Sztálint szedett Hitler helyett és USA-t az SA helyett.

— Eberhard Klaaf 1937-ben demonstratív módon mégis amerikai tengeralattjárón távozott az Egyesült Államokba.

— Erről is van itt egy naplótöredék — mondja Nettike. — Idézek: „A náci hadügyminisztérium meghívott a Walhalla szuper U-Boot fedélzetére, ahol nekem kellett volna az avatóbeszédet tartanom. De előző éjszaka annyira berúgtam, hogy eltévesztettem a tengeralattjárót és egy amerikai hajóra zuhantam."

— De Eberhard Klaaf Amerikában minden egyes sorával a tiszta, emberi törekvéseket szolgálta.

— Csóti Frangepán erre is tud kádenciát. Idézek Klaaf naplójából: „Ma mókás dolog történt. Egyszerre jelentkezett nálam Mr. Guildenstern, a Humanista Világszerv és Herr Rosenkrantz, a Fasiszta Szuperliga képviselője. Mindketten szívesen vették volna, ha tollamat az ő — merőben ellentétes — céljaik szolgálatába állítom. — „Uraim — mondtam finom mosollyal —, a piacról élünk. Lássuk, ki ígér többet."

Nettike most már fenntartás nélkül bömböl.

— És ezért az emberért rajongtam én negyven évig. Most mit csináljak?

Mit mondhat erre az ember? Hülyeséget.

— Fel a fejjel, Nettike! — Vonuló felhők felett örökké kék az ég, meg minden. Szedd össze magad!

— Nem tudom! — kiáltja. — És nem is akarom.

És teljesen boldogtalan, hogy Csóti Frangepán negyven év után alkalmasnak találta lerántani a leplet Eberhard Klaafról. Az asztalra borul és csak úgy rázza a zokogás.

Boldog ember.

Peterdi Pál

ÖT PERC Kállai Ilonával

— Eddig hatvan darabban játszott a József Attila Színházban. Melyik volt az első színdarab?

— A művésznő hintaja. Szendrő József alkirályt játszott benne. Mint kezdő színésznő, sokat tanultam tőle. Egyszer megkérdeztem tőle: Józsi bácsi szokta méretni magát? Azt válaszolta, hogy nem, mert az sokba kerülne. Csodálkozva jegyeztem meg, hogy az utcai mérlegelés mindössze negyven fillér. Másnak — válaszolta. — De ha én rálépek és összetörik, háromszáz forintot fizethetek.

— És a többi ötvenkilenc szerepe közül melyikre emlékezik legszívesebben?

— Valamennyi egyformán szép emlékem, de mivel a leghízelgőbb méltatást Száraz György Tolsztojról szóló darabja után kaptam és ez volt egyik legutóbbi szerepem, erre az alakításomra vagyok a legbüszkébb.

— Kocsija van?

— Van egy Trabantom és egy tizenhétéves unokaöcsém, aki megkért, hogy egy kicsit vezethesse a kocsimat. Szó sem lehet róla, intettem le, mire azzal érvelt, hogy ő már elég idős. De a Trabantom nem — válaszoltam.

— Több, mint két évtizede hűséges a színházhoz.

— Őszinte legyek? Nem is hívtak más színházhoz. Igaz, a „Várj amíg sötét lesz" című darab előadása alkalmával figyelmeztettek, hogy egyik színházunk igazgatóját látták a második sorban. Előadás közben persze figyeltem a második sort, de nem láttam ott a jelzett igazgatót. Talán, mert vak nőt játszottam a darabban?...

Palásti László

AMBÍCIÓ

– El akarom nyerni a Pro Natura érdemrendet...

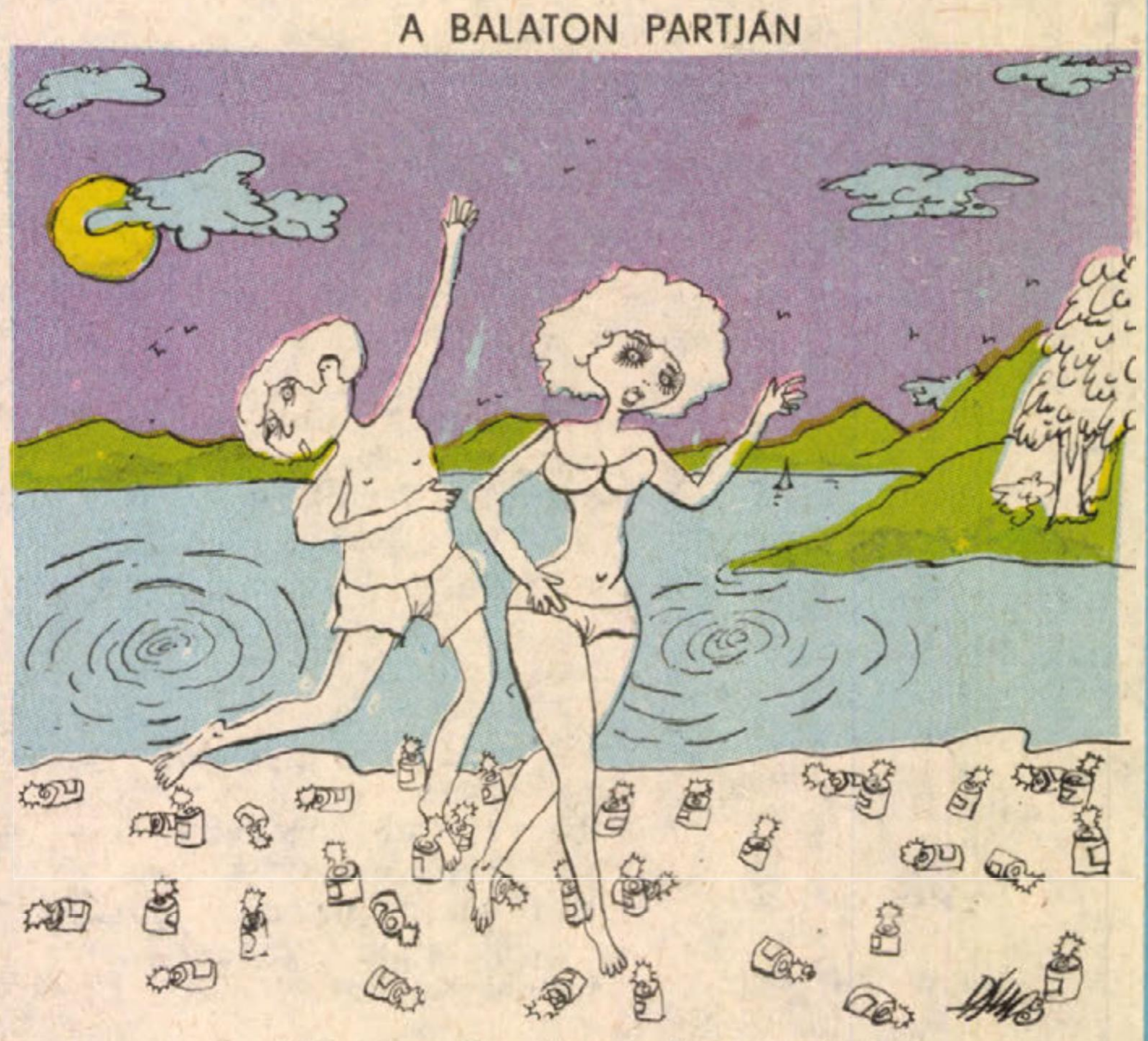
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A futballmérkőzés szünetében a hazai csapat edzője felkeresi a tévé közvetítőfülkéjét.

— Idehallgasson — szól a riporterhez —, nem lehetne egy kicsit lassabban közvetíteni? A gyerekek nem bírják ezt a tempót tartani.

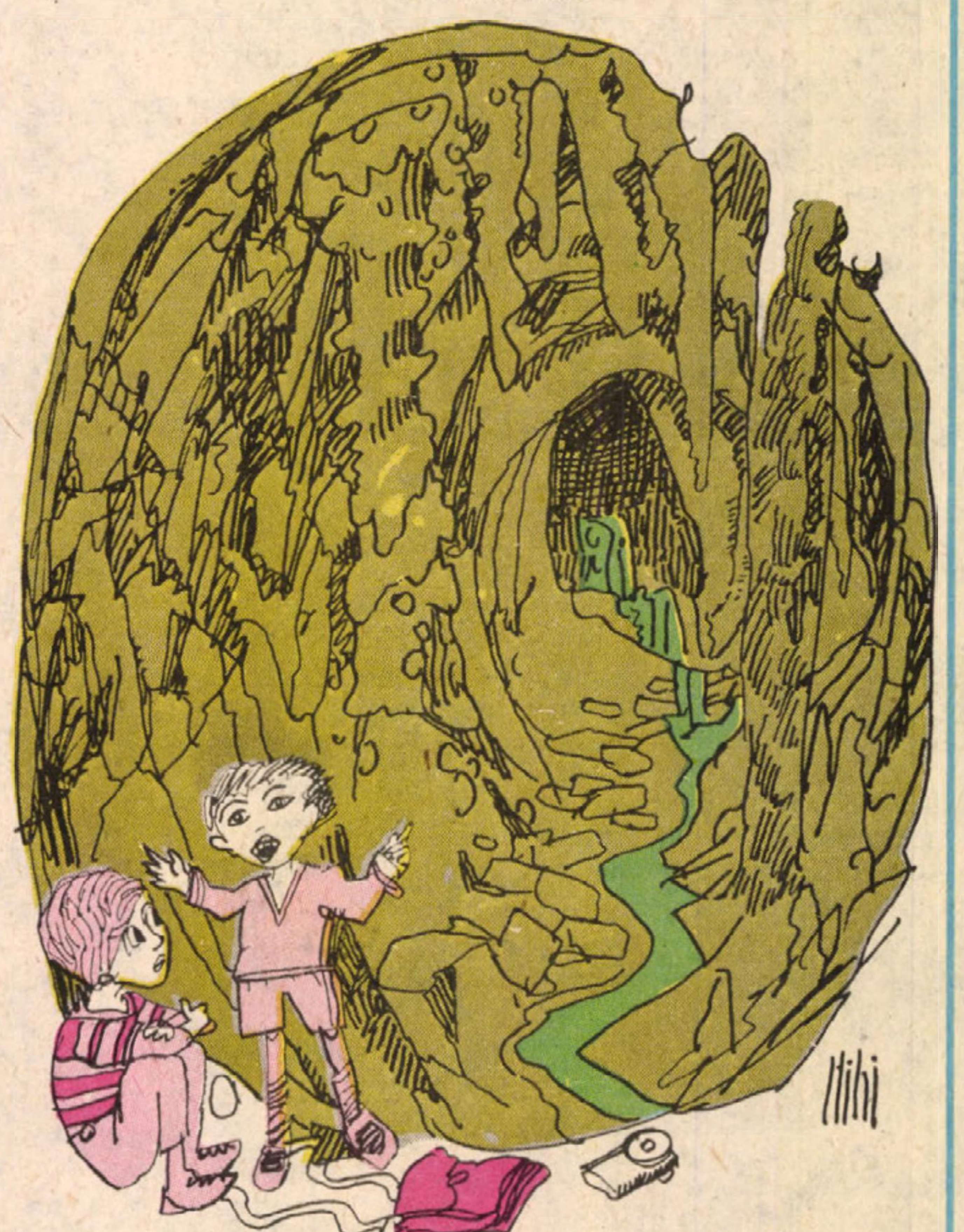

A BALATON PARTJÁN

– Régen a kagylóra kellett vigyázni...

OPTIMIZMUS

– Bízom benne, hogy a Gyermekév alkalmából nem hagynak minket cserben...

SZILÁNKOK

ÜZLETBEN

— Ma még négy vevővel gorombáskodom, aztán itt a záróra.

*

FELHÁBORODÁS

— Két hete adtam be a kérvényt, mára elintézték az ügyemet. Miért kivételeznek velem?!

*

POFON

Engem is pofozott az apám, mégsem lett belőlem senki.

*

NYÍLT TÉR

Az utóbbi időben nem vagyok azonos önmagammal.

*

SPORTOLÓ

— Doktor úr, mérje meg a vérnyomásomat. Remélem megközelítem az Európa-rekordot.

*

BÜSZKESÉG

— Én soha nem csalom meg a feleségem — kedden és pénteken.

*

ÜZLET

— Fel tud váltani egy százast?
— Nincs pénzem.
— Nem úgy értem. Egy százas villanykörtét.
— Tessék, itt van négy darab huszonötös égő.

*

ANYAI FÉLTÉS

— A mamám mindig ragaszkodott hozzá, hogy velem jöjjön a randevúra. Jövő héten esküszik a vőlegényemmel.

*

RÉGISÉG

XX. századbeli törött cserépkorsót találtak egy önkiszolgáló büfé asztalán.

*

TÖPRENGÉS

— Miért tudnak mások olyan diszkréten boldogtalanok lenni?

*

KARAKTER

— Egyetértek az utánam felszólaló szaktárs javaslatával.

*

FELTÉTEL

— Színész szeretnék lenni, de csak azzal a feltétellel, ha vasárnap és ünnepnap nem kell játszani.

*

KISKORÚSÁG

Néha a negyvenéves felnőttek házasodását is jó lenne szülői engedélyhez kötni.

*

ÖNZETLEN BARÁT

— Nekem négy önzetlen barátom van. Ki bírja ezt pénzzel?!

*

NŐ

A nő egy bizonyos koron túl már kényes a rossz hírére.

*

VISSZAÉLÉS

Súlyos visszaélésre derített fényt a rendőrségi nyomozás: egy műanyagkészítő kisiparos művirág helyett valódi virágot adott el.

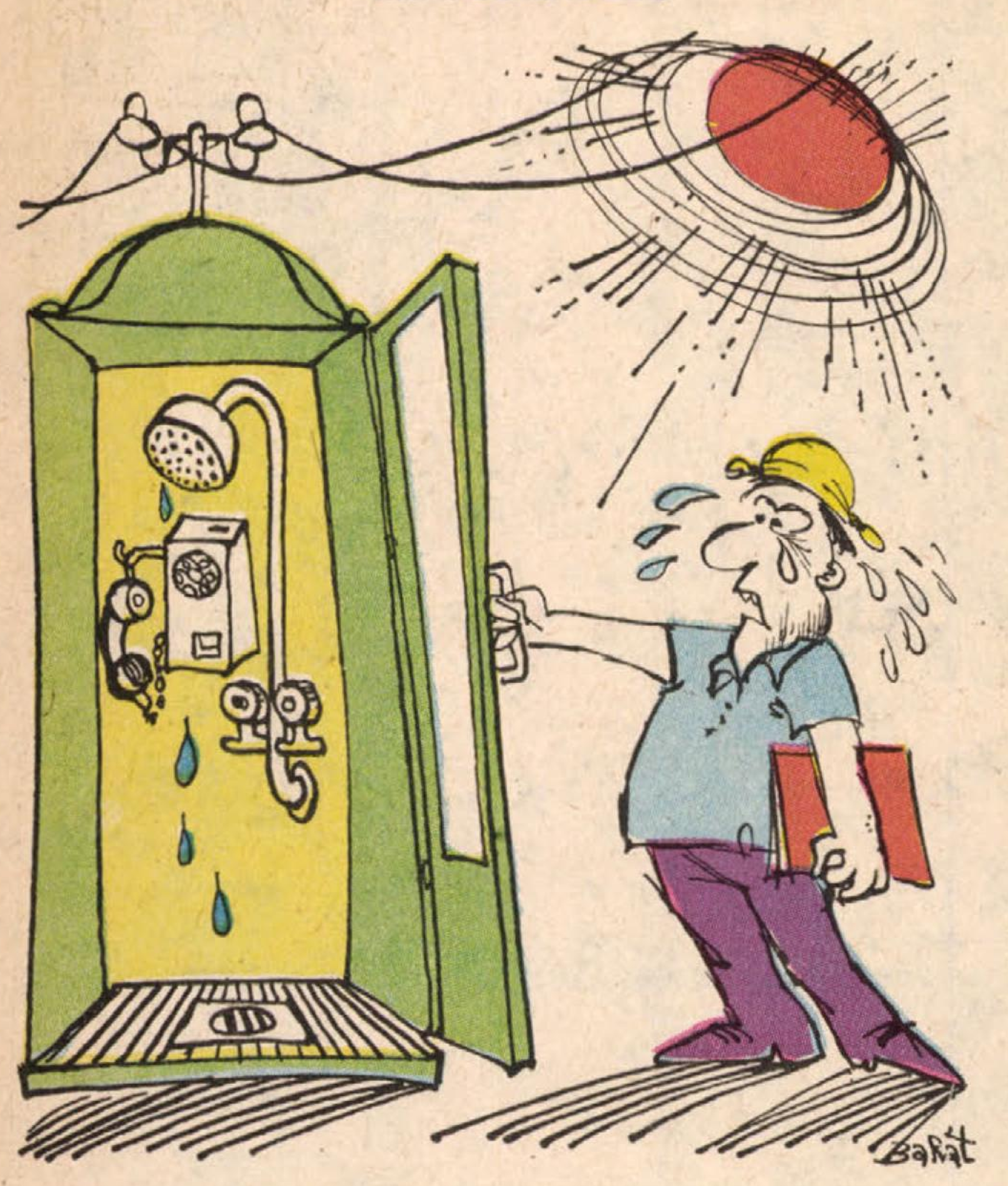
*

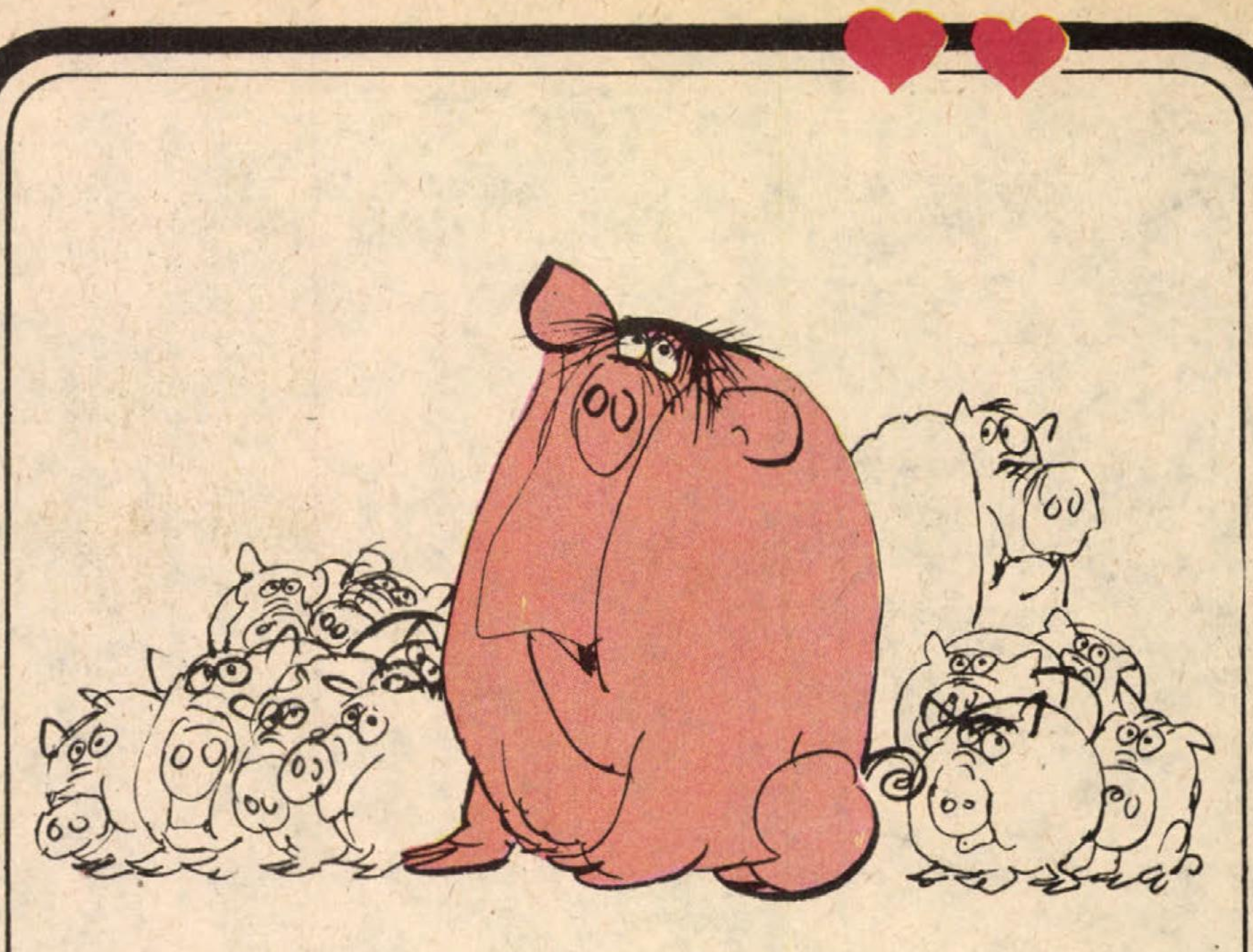
FIGYELMEZTETÉS

A korai házasságnál néha rosszabb a késői válás.

Galambos Szilveszter

KLÍMABERENDEZÉS

– Hej, ha egyszer megírnám a memoárjaimat, azt bezzeg csak 18 éven felüliek olvashatnák.

SZÓSZÖCSKÉK

Borkősavtablettát tegyek citrom helyett a teámba, ajánlja egy vérbeli, hamisítatlan magyar reklám. De vajon miért? Jobb ízű tán? Vagy több benne a C-vitamin? Nem tudni, erről nem esik szó. Csak arról, hogy a tabletát a MIKÖV gyártja.

Ha jobban belegondolunk, ez is egy ok.

▲

Autónk Veszprém felől befut Székesfehérvár metropolisba, egy négyes útelágazáshoz. Budapest felé igyekeznénk, de ez a város nem lehet valami fontos település, mert nincs föltüntetve az eligazító táblákon.

Ködös emlékeinkre hagyatkozva balra fordulunk, majd a következő kanyarnál jobbra. És mit tesz isten, itt, ahol már semminémű útelágazás nincs, öles tábla ötlik szemünkbe, jelezve, hogy az út, melyre véletlenül rátértünk, valóban Budapest felé vezet.

Mármost azt szeretném tudni, honnan a csudából szerezze be megfelelő ködös emlékeit egy hazánkba látogató külföldi autós. Akinek, hisz nincs is messze az országhatár, nagyon is eleven emlékei vannak arról, milyen az ok- és célszerű közúti jelzőszolgálat.

▲

Még egy autós ügy.

Észbontóan hosszú sor a balatoni sztrádán, ennek a tótól a főváros felé vezető szakaszán. És alig mozdul. Fölötte helikopterek köröznek, az út mentén pedig eléggé sűrűn közlekedési rendőrök ellenőrzik, szabályosan vezet-e mindenki, nem előz-e senki jobbról, s nem lépjük-e túl a megengedett sebességet.

Ez utóbbiról aligha lehet szó. Mert a hosszú sor a sztráda bal, tehát gyors sávján „topog"; a jobb szinte teljes egészében kiadó. S a sor élén, a mögötte dühöngőkön mintegy jóízűt kacagva, egy Trabant döcög diadalmasan, hetvennel. Az istennek sem térne ki jobbra, hogy föl ne tartsa a sietősebbeket.

Lassabban haladunk, mint egy közönséges országúton. A rendőrség pedig földön és égen mindössze arra ügyel, hogy senki nem előz-e jobbról, meg hogy elég lassan vánszorog-e a négykerekű zarándokmenet.

Mit is tehetnénk? Ahelyett, hogy berobognánk Budapestre, *begurulunk.*

▲

A napokban egy kameruni könyvkiadóval hozott össze a sors. A kedves, színes bőrű fiatalember elmondta, hogy hazájából közvetlen távtárcsázással föl lehet hívni Budapestet, de őket tőlünk egyelőre még nem.

Már-már elöntött az európaiak szokásos dölyfe, hogy lám-lám, Magyarország mégiscsak fontos ország, míg ezzel szemben, ugye, Kamerun... De aztán hirtelen másra gondoltam. Arra, hogy ami a telefonhálózatunkat és műszaki feltételeit illeti, ebben szemlátomást még ők is előttünk járnak...

Így aztán bölcsen elhallgattam azt is, hogy ha egy magyar író — teszem — Souffelweyersheimből, amely a legkisebb elszászi falvak egyike, akar Pestre telefonálni, direkt tárcsázással két perc alatt megkapja otthonát; ellenben, ha ugyanezt a szigligeti alkotóházból kísérli meg, előbb föl kell hívnia Tapolcát, föliratkoznia az egész környéken egyidejűleg várakozók népes táborába, s aztán részint a többiek tömegétől, részint a tapolcai (no meg a budapesti) központ kegyétől függően tud fél-, avagy másfél órán belül — visszahívásra — összeköttetést találnia családjával.

Kamerun messze van? Szigliget van messze! Meg — attól tartok — az idő, amikor közelebb jut hozzánk, mint Afrika.

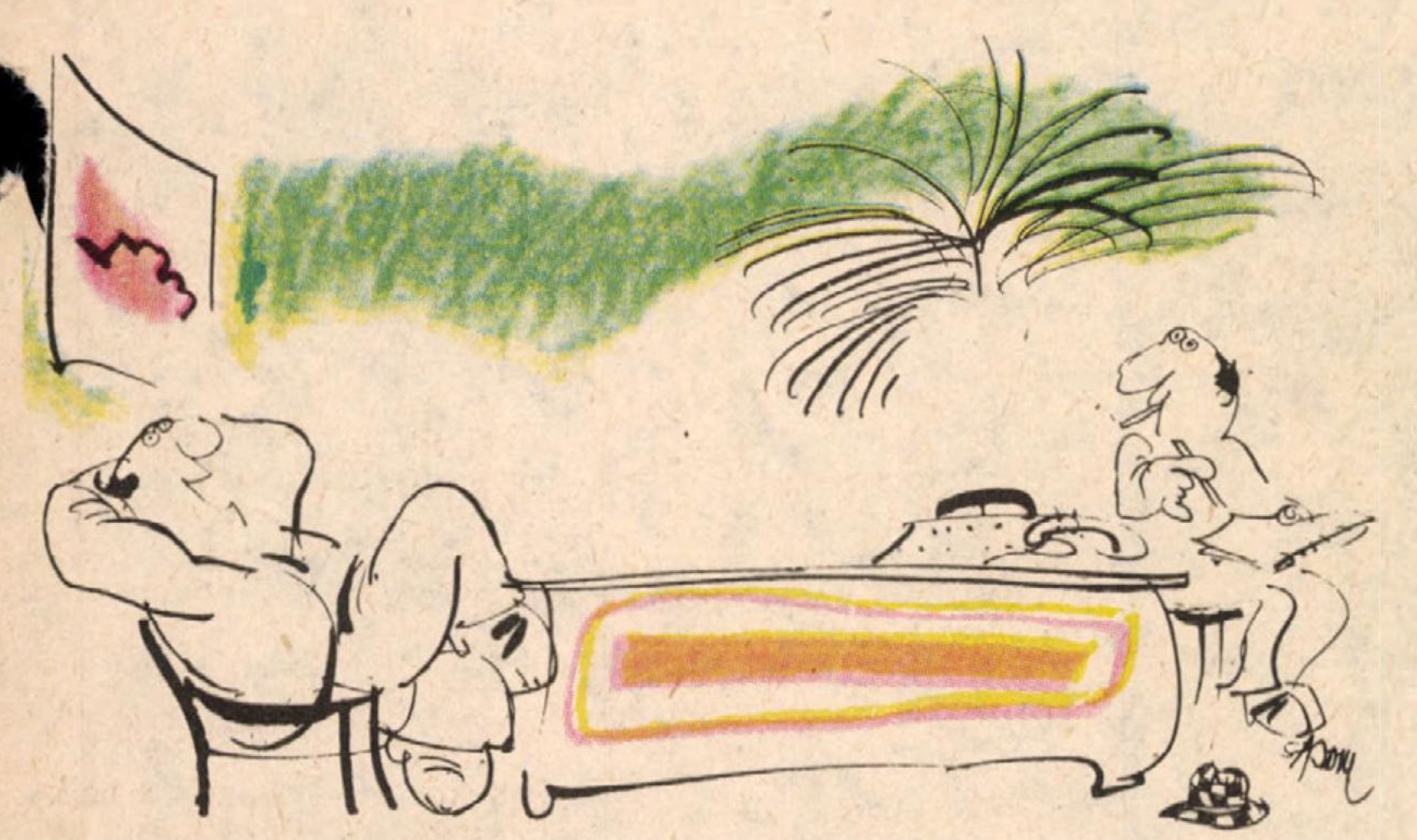
▲

Találós kérdéseimből erre a hétre is jutott egy. Mi fölöslegesebb a férfiak mellbimbójánál?

Nem tudják? Nos, megmondom: egy *autószalon Budapesten.*

Timár György

EGY KARRIER TÖRTÉNETE

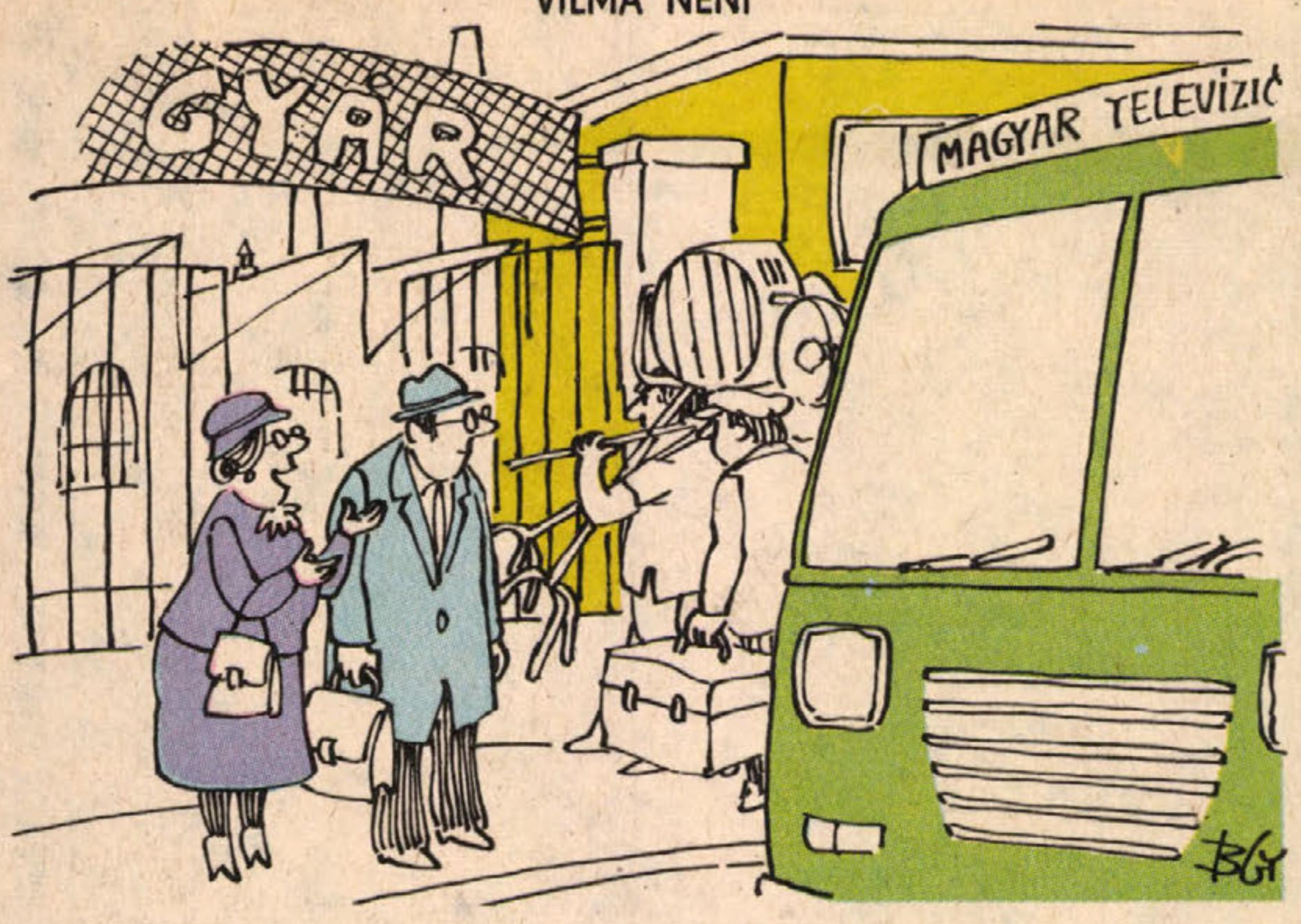

– Aztán egyre kisebb feladatokat bíztak rám, és a végén befutottam.

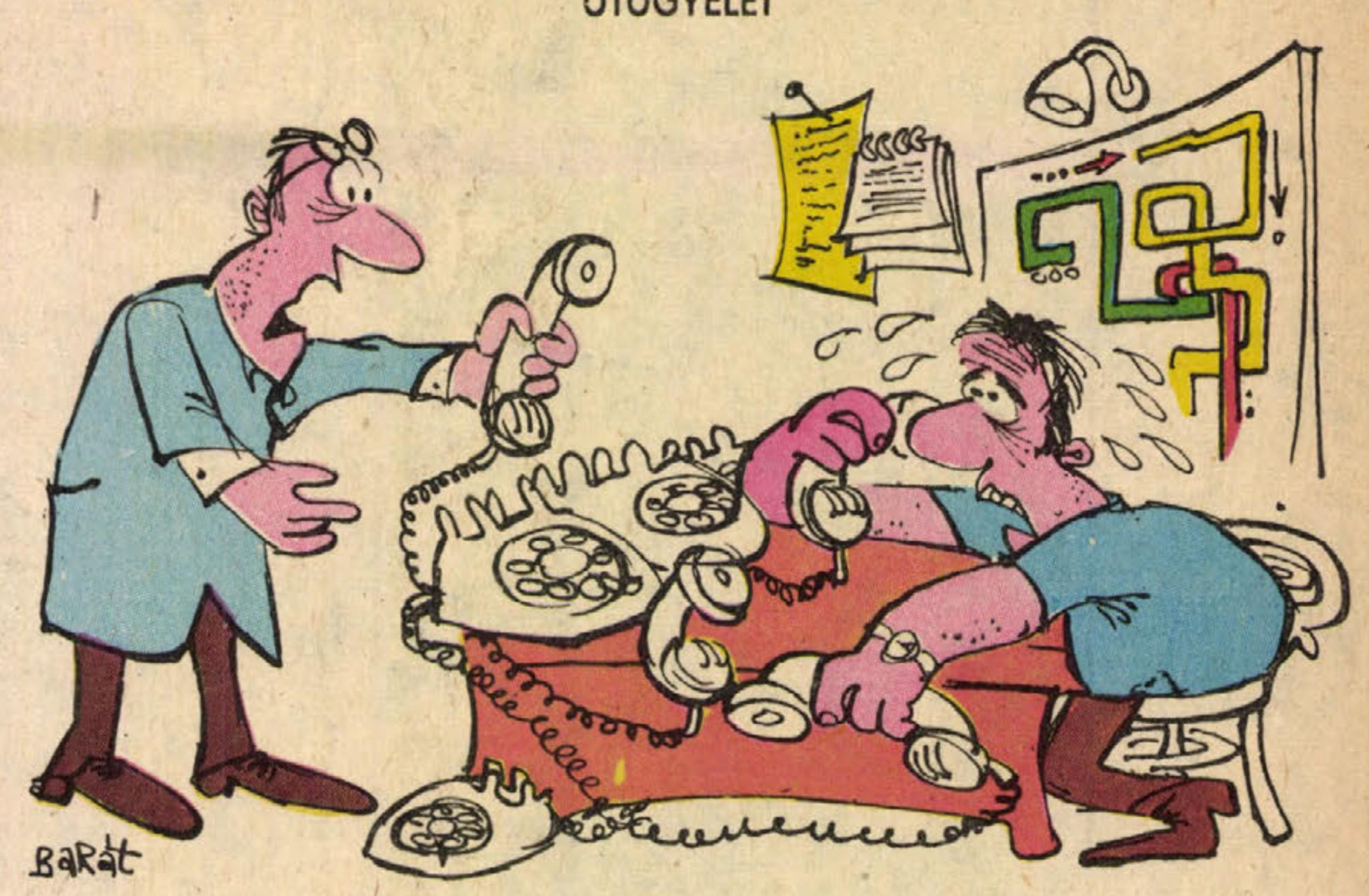
– Ha-ha, más országok nyakig ülnek a válságban!

VILMA NÉNI

– A munkafegyelemről forgatnak filmet, azért forgatják fel egy napra a gyárat.

ÚTÜGYELET

– Valami részeg lehet, azt állítja, hogy tud egy utcát, ahol normális a forgalom.

Pénzhajhászati kurzus

A 19 városban megrendezett 23 nyári egyetem mellett, a nagy érdeklődésre való tekintettel, a festői szépségű Kacalváron idén sem rendezték meg a szocialista életmód és az ügyeskedés kérdéseivel foglalkozó kurzust, mivel nem lehet népszerűsíteni egy olyan jelenséget, amely sok embernek szöget üt a fejébe.

A pénzhajhászati tanfolyam előadója, ifjú Jócska Attila, ezért el sem kezdte előadását a nagy számú külföldi és magyar résztvevő előtt, így szinte kizárt dolog, hogy a következőket mondta:

— Már tíz éve, hogy nem vettek fel az egyetemre, ebből következik, hogy most írom doktori disszertációmat „Mi mindenből lehet pénzt csinálni Magyarországon" címmel. Halálom után doktorátomat az államra hagyom, mert jobb nekem, ha csak a posztumuszomra figyelnek fel. Pedig nem volt könnyű! Értik?

Mivel a kurzust nem rendezték meg, senkinek sem volt kérdése. Ezért a fiatalember továbbra is néma füleknek beszélt:

— Feladtam újsághirdetést, hogy húsipari technikus magas kereseti lehetőségekkel elhelyezkedne akár a zöldséges szakmában is. Aztán hirdettem magamat kocsival és sok szabad idővel, majd átmentem a növényvédelemből a disznófelvásárlásba. Csakhogy itt sokat maceráltak, így kiléptem és beléptem egy zenekarhoz általános menedzsernek. De az sem volt igazán jó üzlet, mert csak egy lakást és egy Lotus Europa kocsit tudtam felmutatni belőle. Pedig nem volt könnyű! Értik??

A meg sem rendezett nyári egyetemen most sem volt kérdés, így a pénzhajszolás tanársegédje magában beszélve folytatta:

— Akkor mondta a nejem, hogy süssünk ki valami okosat, és én jelentkeztem a belvárosi maszek taxisok közé. Sajnos, hamarosan onnan is kitúrtak, mehettem tehát redőnyösinasnak, iparművész segédnek, fényképésznek vidékre, házalónak, fröccsöntőnek egy téeszüzembe, átlagbér-kiegészítő vatta dolgozónak egy szövetkezetbe, majd parkettásnak, alkalmi sofőrnek, cirokseprű ügynöknek és rózsakertésznek. De mindenhol jobban akartak ügyeskedni a megbízóim, mint én. Pedig igazán nem volt könnyű. Értik? ? ?

Nem értették, mivel ha a képzelt nyári egyetem résztvevői ott lettek volna a festői szépségű Kacalváron, már ettől is becsavarodtak volna. Ezért a fiatal tudós már csak ezt mondhatta volna:

— Muszáj ügyeskedni és ötről hatra jutni kedves hallgatóság! Nekem jelenleg konkrétan csak egy kertes ház kellene, és szeretném lecserélni a Lotus Európámat egy Lincoln Continentalra, több semmi. Na, nem mondom, néha azért én is megtarthatnám a névnapomat a Hiltonban, elvihetném egyszer-egyszer a feleségemet Grönlandba vagy Tahitiba, mint más, de én nem akarok más takarója alatt nyújtózkodni, és nem ragaszkodom itthon a zöldövezethez sem, csak nem ütközne örökké falakba, meg plafonba a fejem, amikor ész is kotyog benne! Pedig nem volt könnyű! Értik? . .

Ekkor megkérdezte valaki, aki ott sem volt:

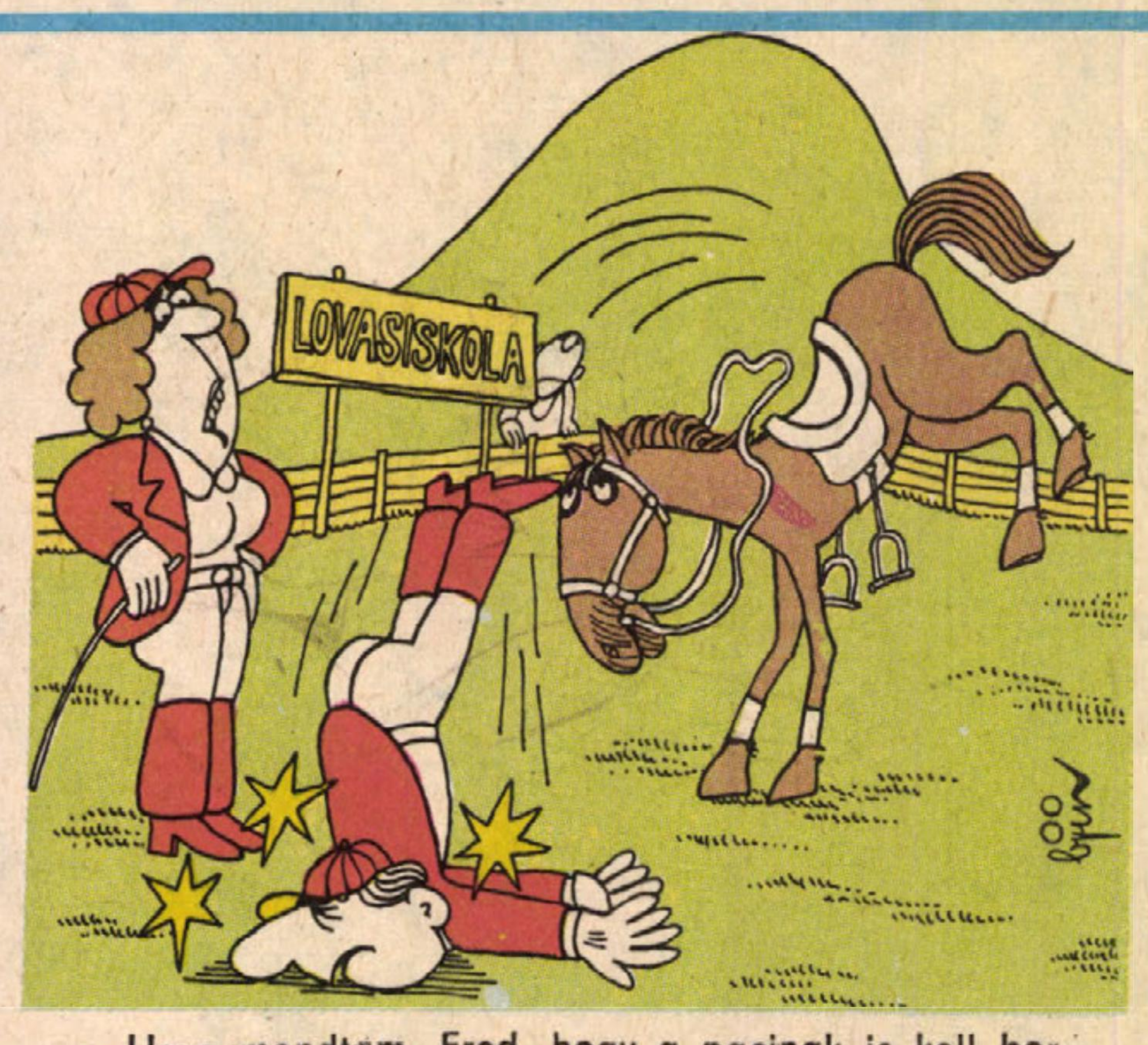
— Mit szövegel itt annyit, amikor a témában vannak nagyobb menők is itt a festői szépségű kacalvári alpesi faházsoron, mint maga!? Ők vajon hogyan ügyeskedtek?!

Ifjú Jócska Attila a kérdéstől belesápadt a sárga irigységbe, és ezt dadogta:

— Sajnos, ehhez nincsenek tudományos ismereteim, ezt még nem tanítjuk, de már sokan tudják.

Ezzel elkullogott a bizonytalanságba, mert azt hallotta egy kriptaügynök haverjától, hogy ott havi nyolcezret is össze lehet kaparni.

Tormai László

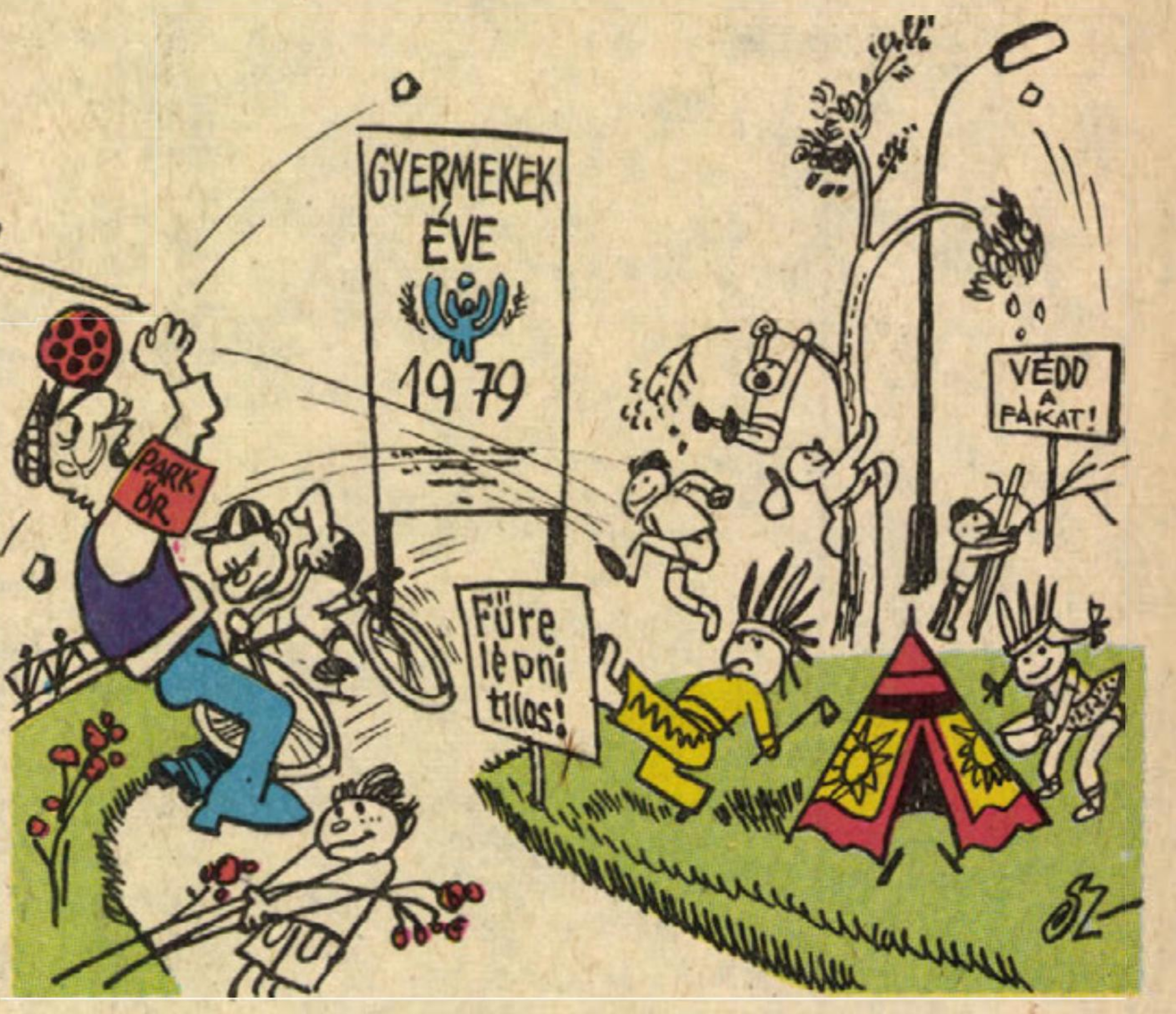

– Ugye mondtam, Fred, hogy a pacinak is kell borravalót adni!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

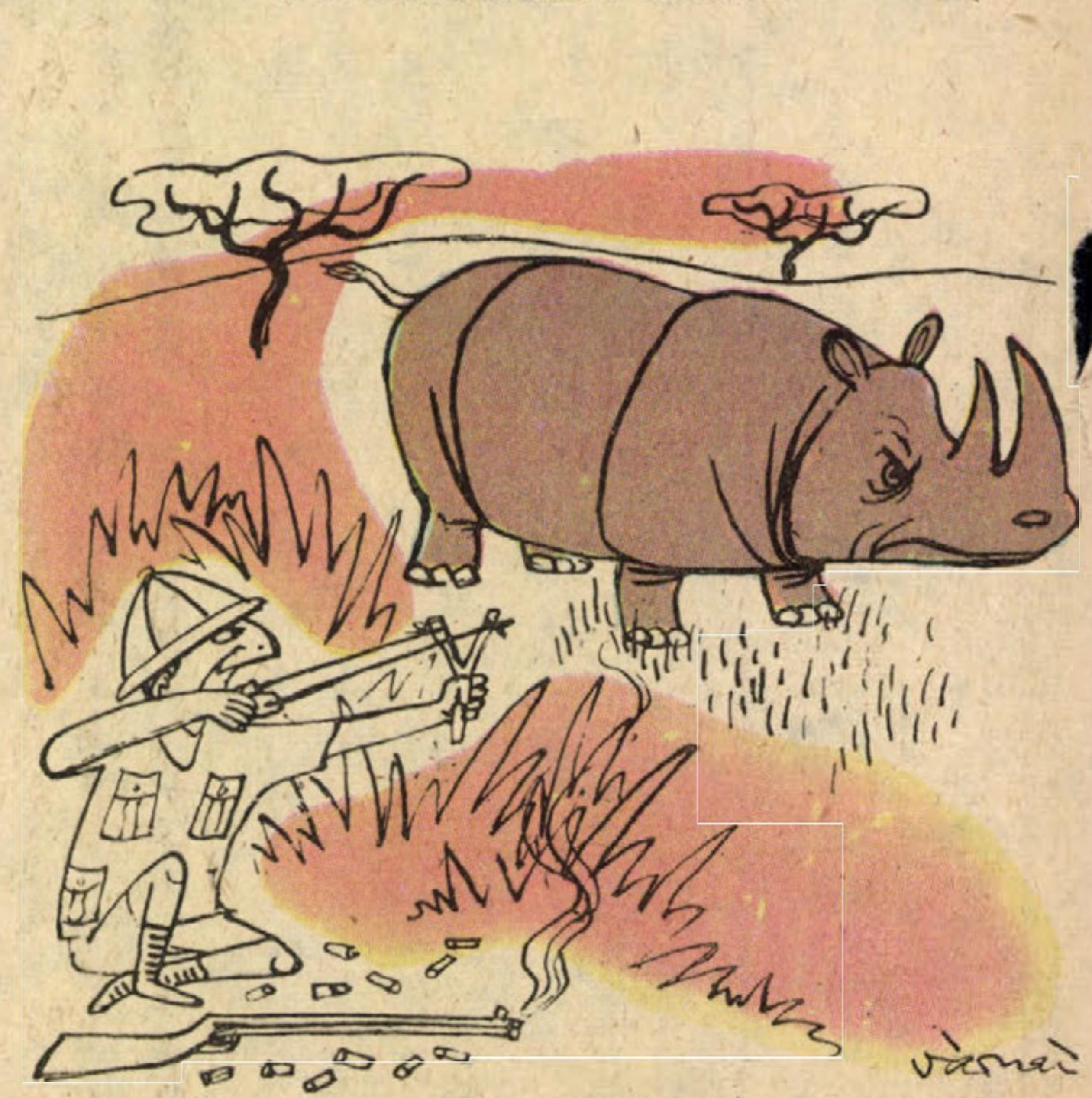
— Tudod, mit olvastam, hogy a strucc nagyon rosszul lát és a gyomra mindent megemészt.

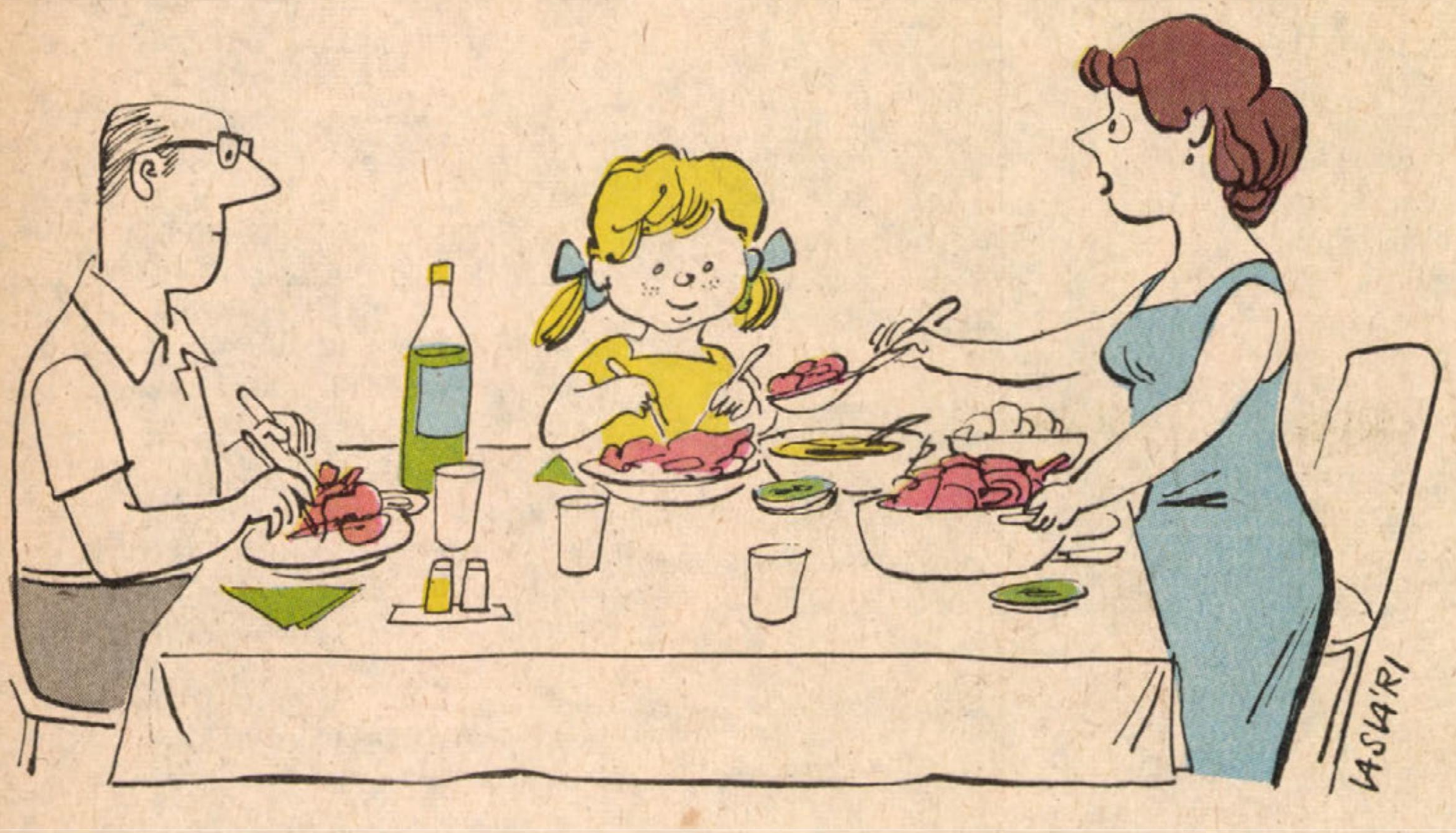
— Ó, istenem, milyen nagyszerű férj lenne!

– Megálljatok, büdös kölykök, már csak egy félévetek van hátra!

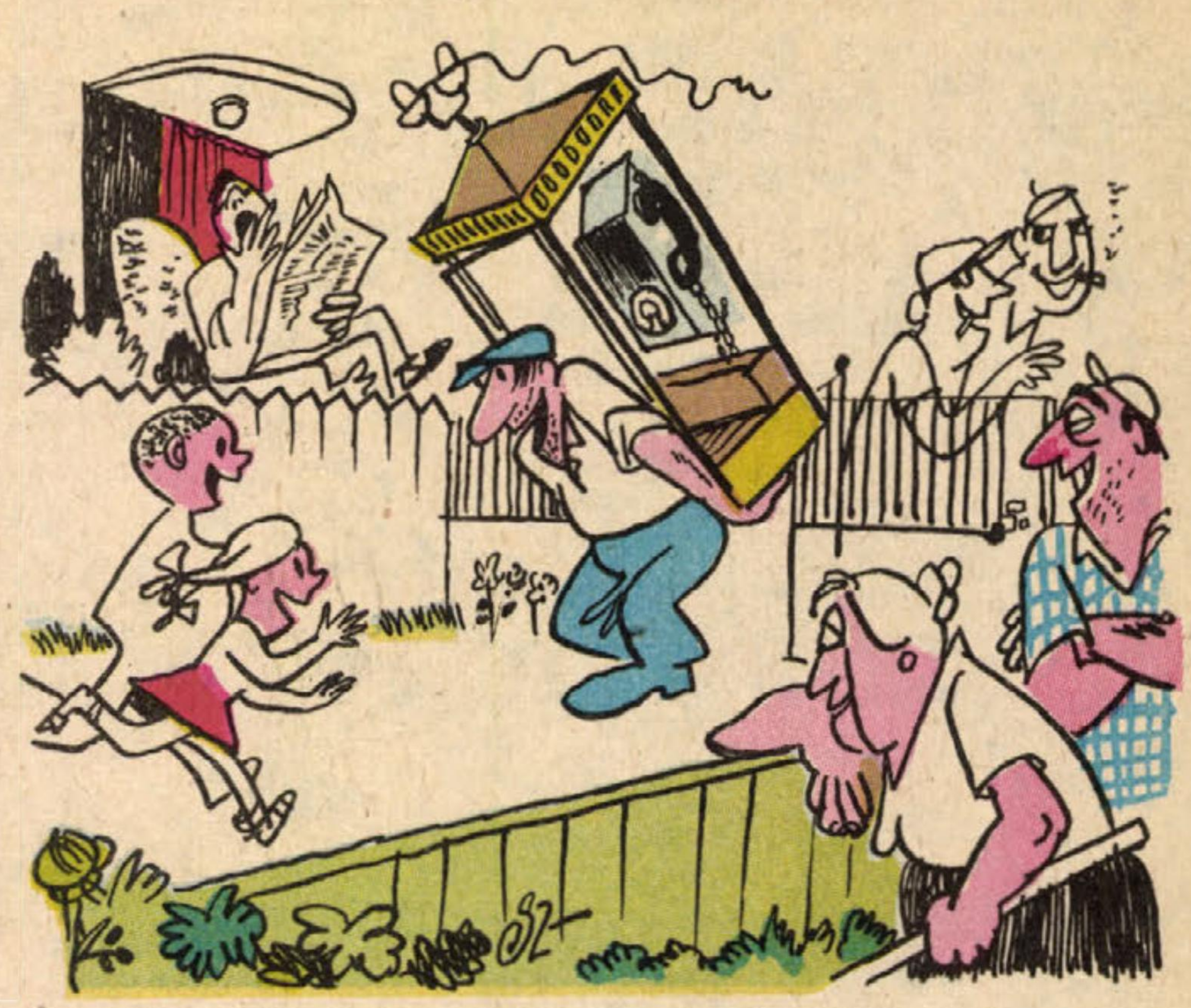
RETTENTHETETLEN VADÁSZ

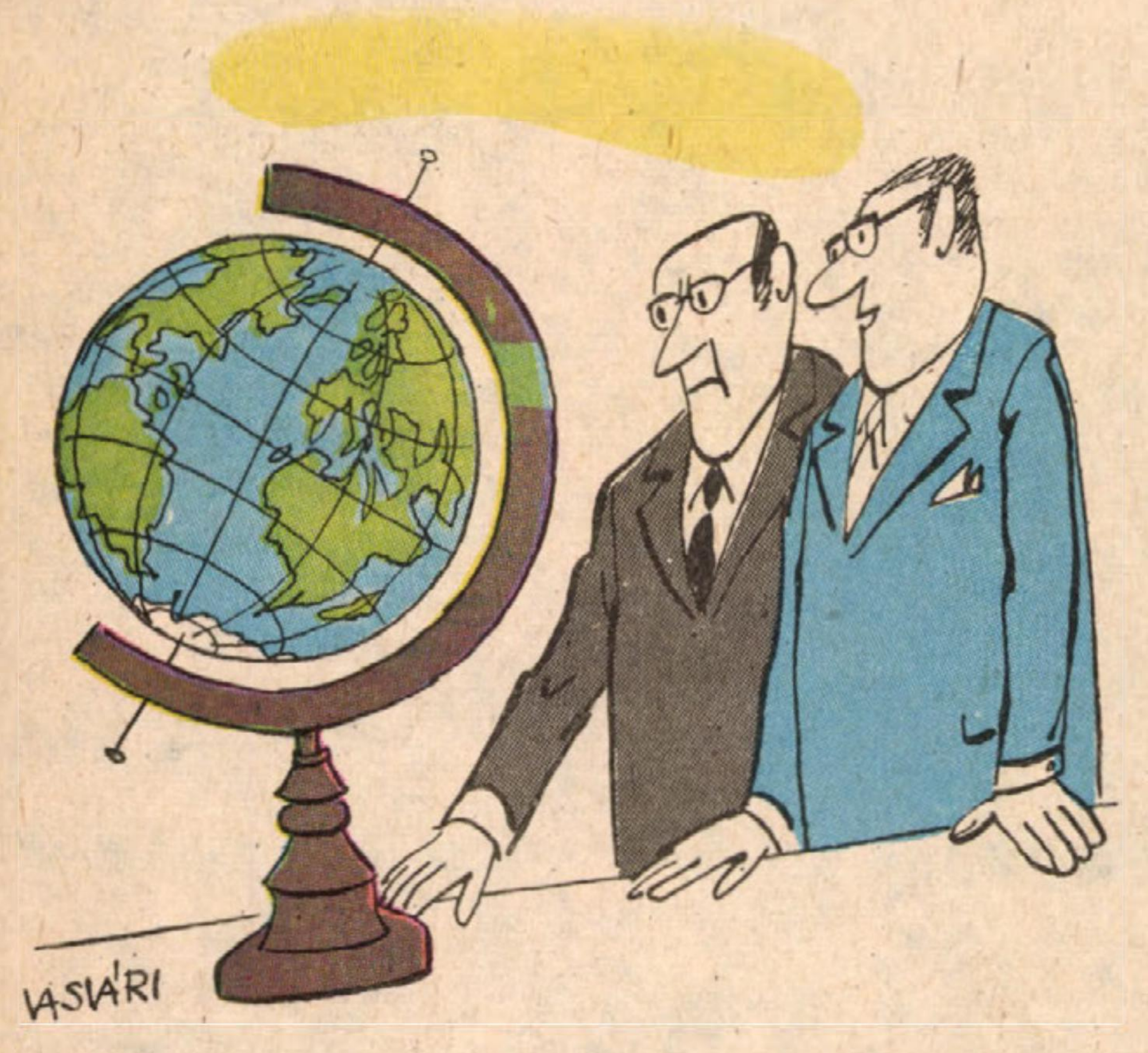

– Egy hónapig etetjük, egy hónapig fogyasztjuk...

A KÖZVAGYON VÉDELME

– Na, gyerekek, mit hoztam nektek játszani?

– Stratégiai fontosságú Föld vagyunk!

OLCSÓ ENERGIA

ÚTITERV

Megkaptam a meghívólevelet, utazok nyugatra. Balatoncsalánosra. Van kérem egy dúsgazdag nyugati rokonom, a Mariska néni, aki szállodás Balatoncsalánoson. Ötvenhatban ment ki az öreglány — a Déli pályaudvarra, és leutazott a férjéhez. Egy szobával kezdték, aztán kiadták a sufnit, a disznóólat, a padlást, majd a pincét is, miután felhozták a borokat. Aztán hozzáépítettek a vityillóhoz egy tömegszállást, most pedig Balatoncsalános legszebb háza az övéké. Három emeletes, minden emeleten erkély néz a Balatonra, minden erkélyen egy külföldi néz a járókelőkre, és a kapun diszkrét tábla: Privat Zimmer. Zimmer frei. Ha a külföldi nem tud németül, akkor peche van.

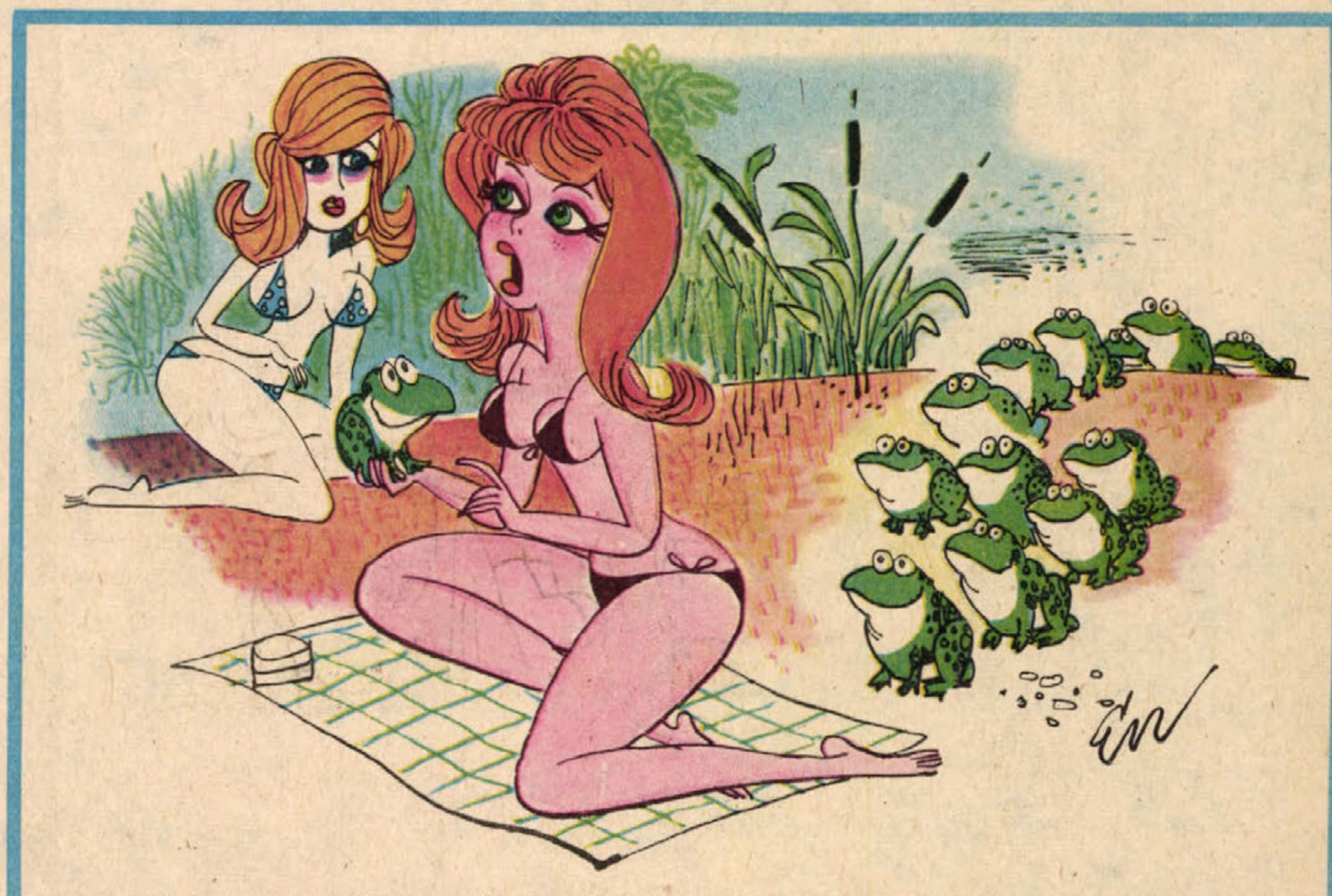
Egyébként egyszer már voltam a Balatonon beutalóval... a saját pénzemből pedig csak háromévenként telne, de meghívással mehetek akár minden második évben is. Mariska néni láttamoztatta a közjegyzővel a meghívólevelet, amiben vállalta, hogy szállást és ennivalót ad. Mert ugye, ha nincs biztosítva a szállás és az ennivaló, akkor bűnözni fogok... A levelet lefordíttattam magyarról magyarra, mert azt, hogy szállást és ennivalót ad, a szaknyelvet nem beszélő Mariska néni így fogalmazta meg: Gyere fiam, itt elalhatsz, ha találsz megadnak egy kis helyet a sarokban. Kaja meg van doszt, ezért ne aggódj, majd én felhizlallak. Az utat viszont én fizetem forintban.

És milyen csodálatos lesz a Balaton! A kék víz, a zöld hínár, az üzletek, az árubőség... valamilyen áruból csak lesz bőség. Ma kiíratom a szabadságot, holnap megveszem a vonatjegyet, holnapután megszerzem a vízumokat. Vagyis igazolom, hogy valóban rokona vagyok Mariska néninek. Mert különben adót fizetne utánam. És miért pont utánam fizessen?

Jövőre pedig elmegyek, a Riviérára, és kipihenem a Balaton fáradalmait. Ha Tante Marie küld meghívólevelet...

Tótisz András

– Tegnap megcsókoltam, hátha királyfivá változik, ma elhozta a barátait is...

GYERMEK LETTEM ÚJRA

Az ilyen-olyan barátság hónapja, a könyv hete, a Nőnap, az Anyák Napja, az Apák félórája, satöbbi, satöbbi után most tudvalevőleg kikiáltották a Gyermek évét. Visszakiáltottam, hogy ebből én is kivenném részemet, mert mindig imádtam a gyerekeket, a megszépítő messzeségből úgy emlékszem, magam is szerettem gyermek lenni, és miért ne tartozhatnék egyszer a privilivilegi... szóval azokhoz, akiket előnyben részesítenek.

Tehát beadvánnyal fordultam az ENSZ-hez, hogy minősítsen vissza gyermeknek. Kérésemet a következő indokkal támasztottam alá:

Az általános vélemény szerint roppant gyerekes maradtam.

Életem folyamán számos hölgy, akivel intimebb kapcsolatba kerültem, így intelmezett: „Ne legyen gyerek!"

Mellékelten igazolom, hogy nem lettem újraoltva és nem voltam katona.

Próbaidőre háromhónapos működési engedélyt kaptam mint gyerek.

Az ünnepélyes okmányátadásról hazamenet — pardon: hazatolat, gyermekkocsin — kétsoros öltönyömet pelenkára cseréltem és megkezdtem pályafutásomat, amely eleinte inkább csúszás-mászásból állt. Azelőtt hányszor jártam le a lábamat, míg végre sikerült valamit kijárnom — most újból meg kellett tanulnom járni. Mennyi mindent beszéltem be életemben magamnak és másoknak; kibeszéltem, rábeszéltem, lebeszéltem — most újból meg kellett tanulnom beszélni. Persze eleinte csak totyogtam, mintha megöregedtem volna, meg gügyögtem, de ehhez úgyis hozzászokott már a feleségem.

Első útjaim egyike fogorvoshoz vezetett, csináltattam egy új tejfogsort.

A következő befektetésem egy hátulgombolós nadrág meg két

rend matrózruha volt. Hajót már úgyis kaptam, azzal vigasztaltak a fürdőkádban, ahol éktelen bőgést rendeztem, mert féltem a víztől. Erről azonban hamarosan leszoktam, amikor megtudtam, hogy ez nem tipikus gyermeki tulajdonság, hanem fejlettebb korosztályoknál is előfordul. „*Gyermek vagyok, gyermek lettem újra, lovagolok fűzfasípot fújva!*" — idéztem boldogan. Ám a megvalósítás akadályokba ütközött: nem lehetett sehol fűzfasípot kapni.

— Tessék talán benézni a jövő héten, — vígasztaltak a legtöbb boltban — talán addigra érkezik új szállítmány...

Fűsfasíp híján újabb cuclikat rágtam el, mert rágógumikat néztem őket.

Beadtak a napközibe, bár jobban szerettem volna éjközibe menni. Utáltam a tejbegrízt, meg a spenótot, ami ugyanaz zöldben, állandóan leettem magam, mint felnőtt koromban, tehát nem tűntem föl kellemetlenül. Amikor azonban az óvónéni fejére öntöttem a sárgarépafőzeléket, kiállítottak a sarokba. Sebaj, gondoltam, itt legalább zavartalanul tudok dolgozni, és belekezdtem ebbe a humoreszkbe.

Később megtanultam írni.

És elkövetkezett az iskolaidő. El voltam ragadtatva a koedukációtól, ami ősbemutató volt számomra, mert az én időmben, az az első gyermekkoromban, még csak iskola után jártunk lányokkal, nem pedig közben is. Nejemnek az újítás kevésbé tetszett, úgyhogy mindig bejárt a suliba, valahányszor behivatták a mamákat. Különösebb panasz nem volt rám, csak azt kifogásolta a tantestület, hogy túl élénk a gyerek.

— Igazán? — csodálkozott hitvesem —, bárcsak otthon is az volna...

Minden a legnagyobb rendben lett volna; az órák alatt puskáztam, súgtam, pornóirodalmat olvastam a pad alatt, a szünetben titokban cigiztem a vécén. Ha délután a barátnőmet látogattam, odahaza azt mondtam, focizni megyek.

Sajnos azzal tettem gyanússá magamat, hogy imádtam az iskolát. Rájöttem, hogy nem lehetek igazi gyerek és lebuktam.

Kizártak a gyermekkorból. Másodszor is.

No nem baj, utólag rájöttem, hogy sok minden amúgysem volt ínyemre. Például az, hogy a villamoson mindig át kellett volna adnom a helyemet a felnőtteknek. Vagy az, hogy mindig éhen maradtam a vendéglőben, mert gyermekadatokat sóztak rám. Botrányosnak tartottam, hogy nem engedtek be a „Halálos tavasz"-ba.

Most érdeklődéssel, türelmetlenül várom a felnőttek évét.

Kőváry György
(Bécs)

TRIBÜN

Tudósítás a Workington Times and Star című lapból.

Malcolm elmondta, hogy volt három gumidefektjük, kétszer az indítómotor is csődöt mondott, egy alkalommal pedig leégett a hengerfejpakolás. Arra a kérdésünkre, hogy ilyen körülmények között hogyan tudták mégis megnyerni a versenyt, Malcolm így felelt:

— A tizennyolc szakaszból tizennégyszer mi végeztünk az első helyen. Győzelmünk titka a megbízhatóság.

A másfél mázsás rögbijátékos álmosan jön a reggeli edzésre.

— Egész éjjel azon töprengtem — mondja —, hogy hová tűnik a nap, amikor lemegy.

— Na és?

— Aztán hajnal felé végre derengeni kezdett valami.

Mi a különbség a nyugatnémet és az olasz futball között? Ha bajba jut a csapat, a nyugatnémet menedzser azt mondja:

— A helyzet súlyos, de nem reménytelen.

Az olasz pedig:

— A helyzet reménytelen, de nem súlyos.

Rijádból jelentik.

Miután csapata 4-0-ás vereséget szenvedett, Abdul al Oteiba benyújtotta a válókeresetet a felesége ellen.

Hogy miért?

Az asszonyka az ellenfélnek szurkolt.

A zürichi Sport megállapítása:

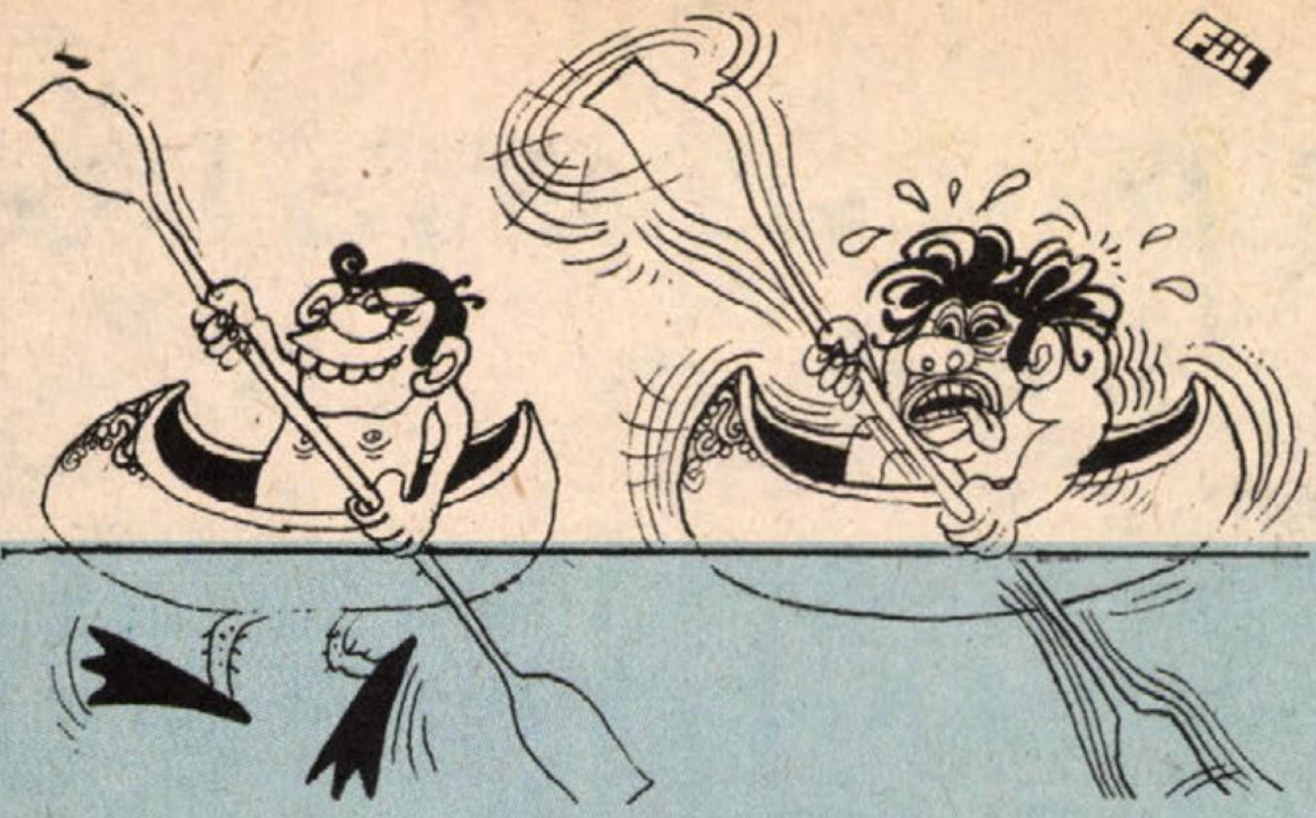
— A klubelnököket nem a szenvedély vezérli, hogy egy ügyet szolgáljanak. Hanem a hiúság, hogy egy szerepet játszanak!

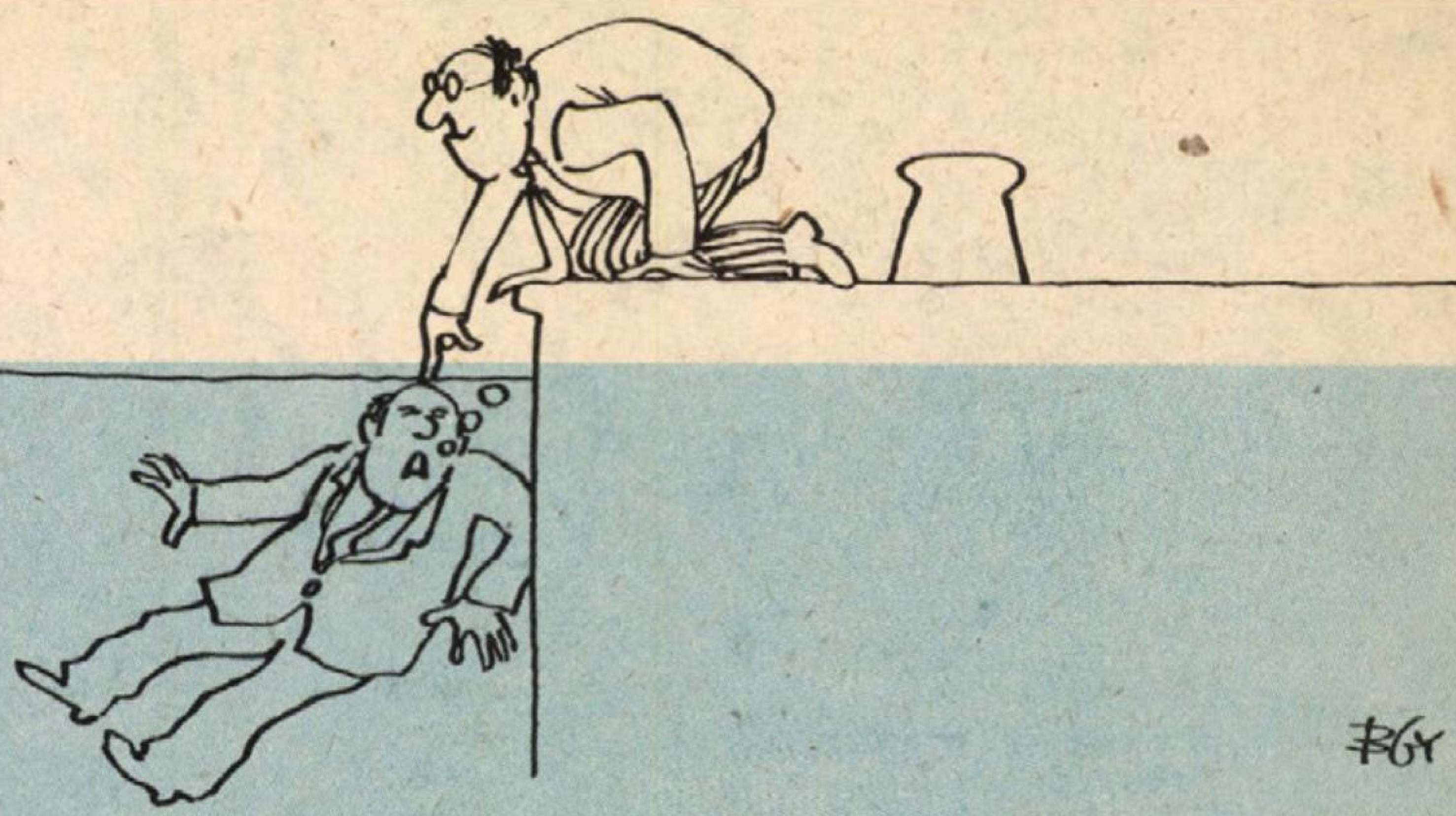
Willi Lippens, a Bundesliga boszorkányosan cselező csatára amerikai csapathoz szerződött. Az indok:

— Odaát akad egy-két védőjátékos, akinek még nem kötöttem csomót a lábára.

(p. p.)

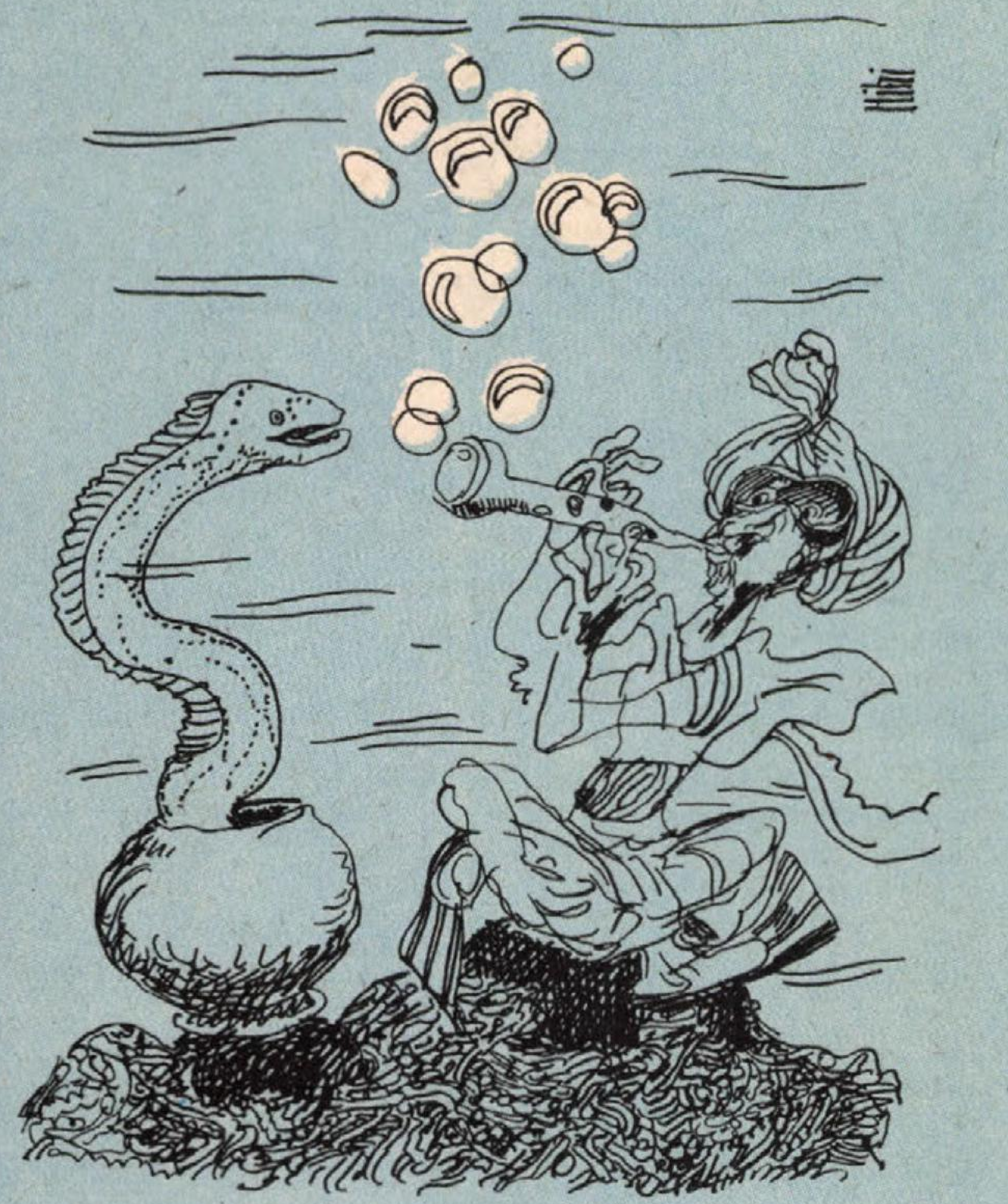

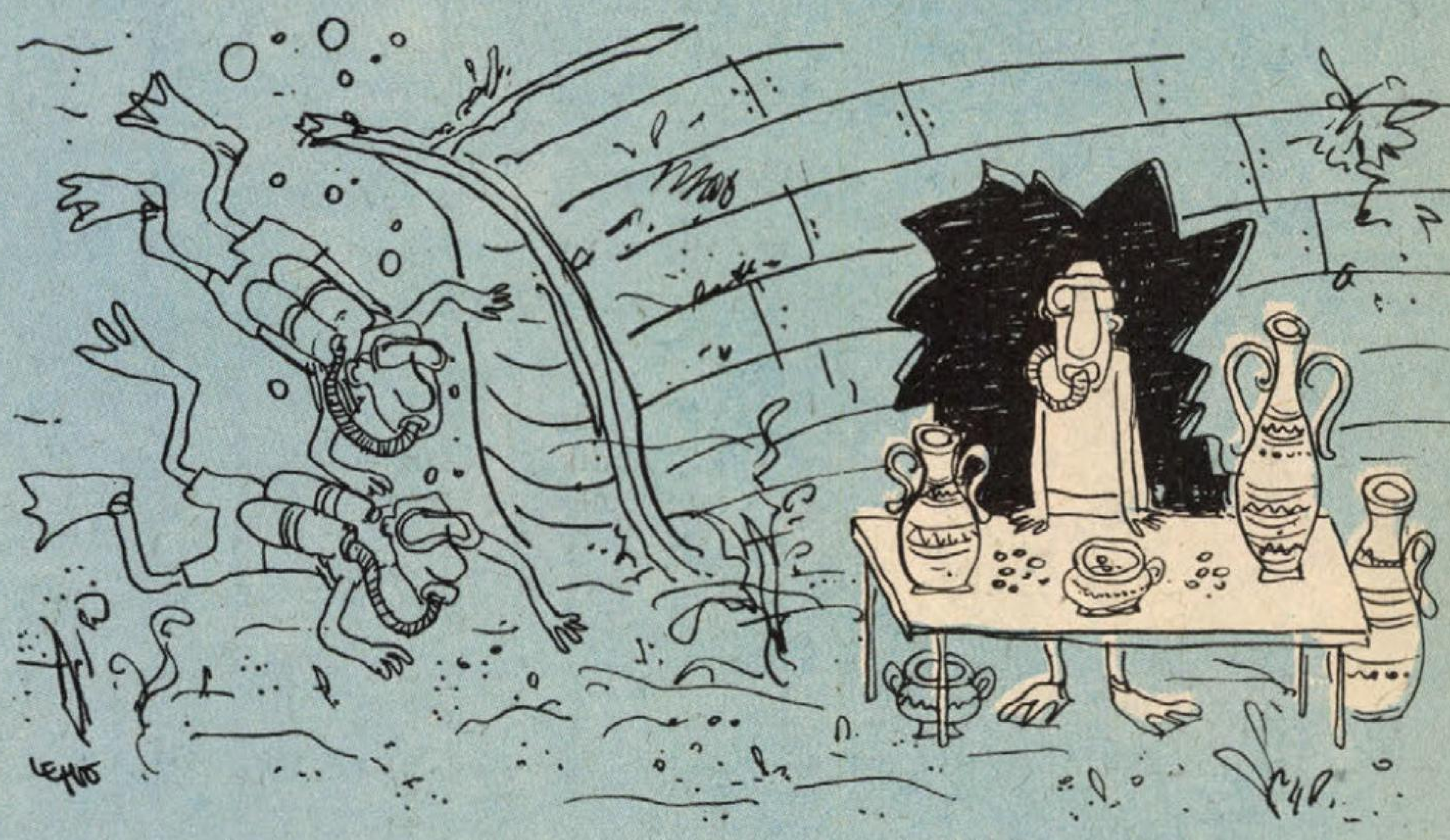

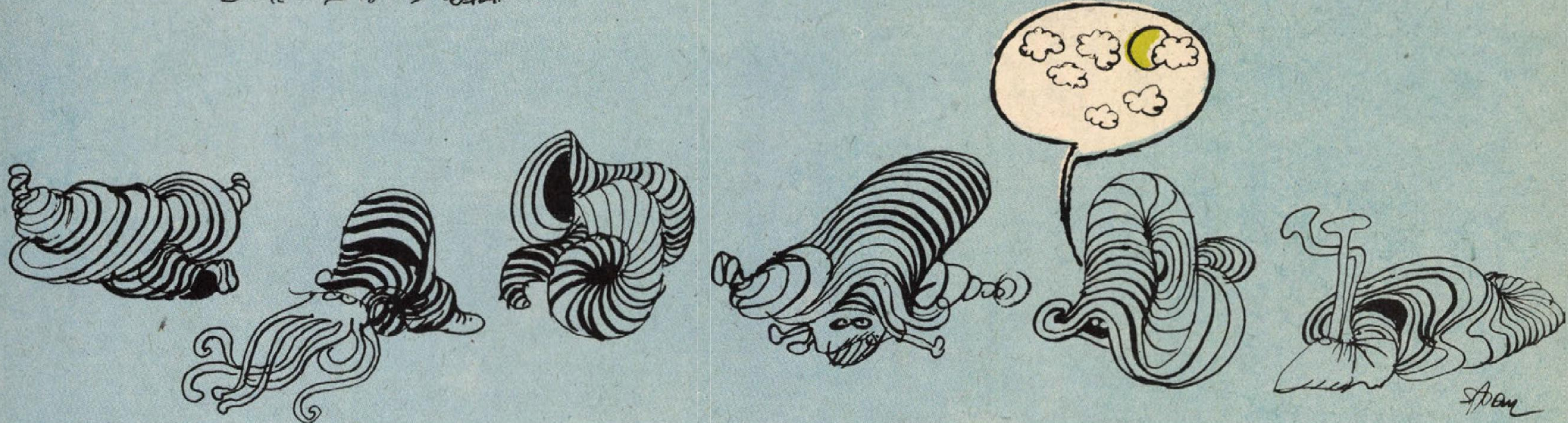

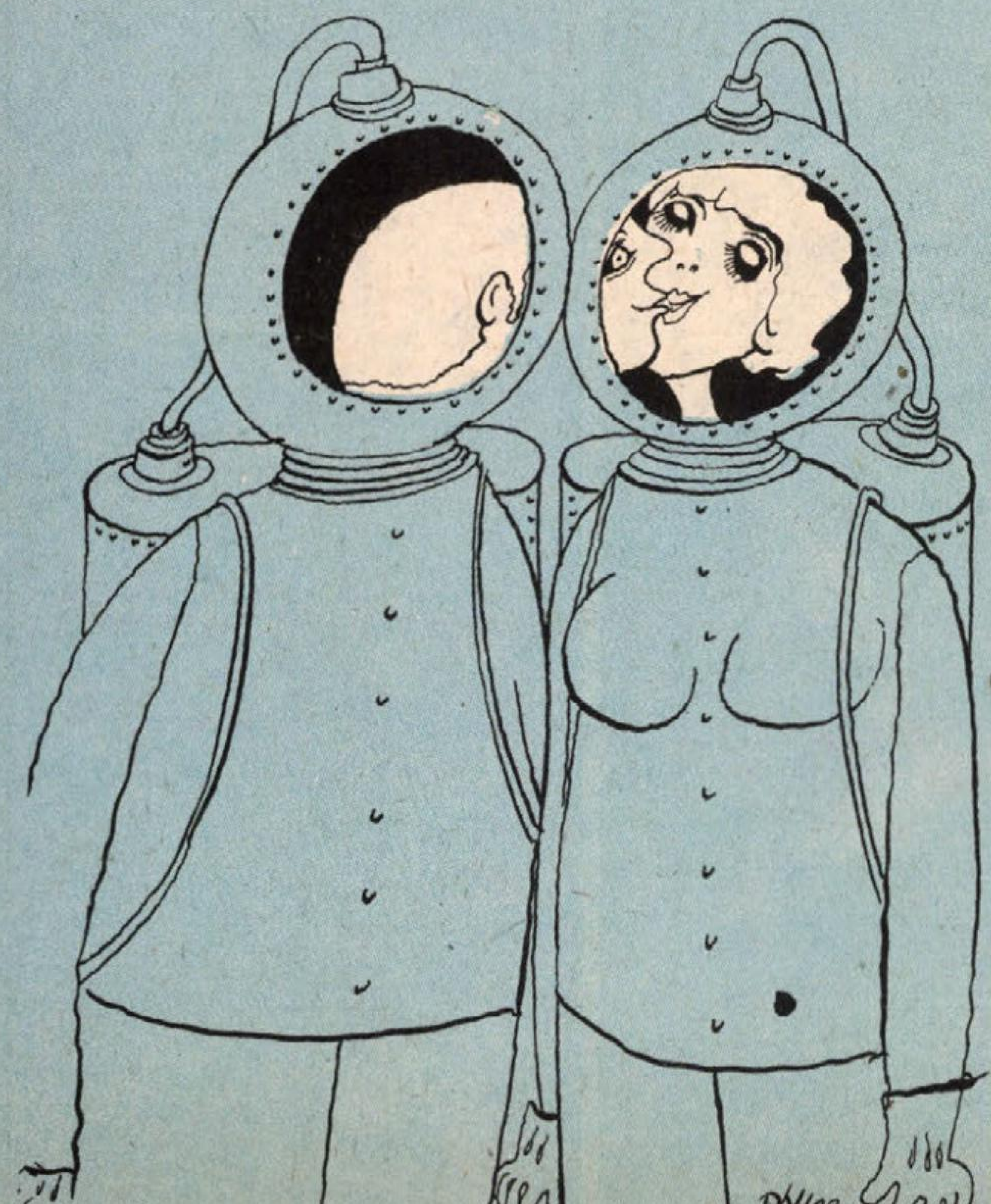
FÜLÖP,
BRENNER,
HEGEDŰS,
LEHOCZKI,
SAJDIK,
DALLOS,
BALÁZS-PIRI

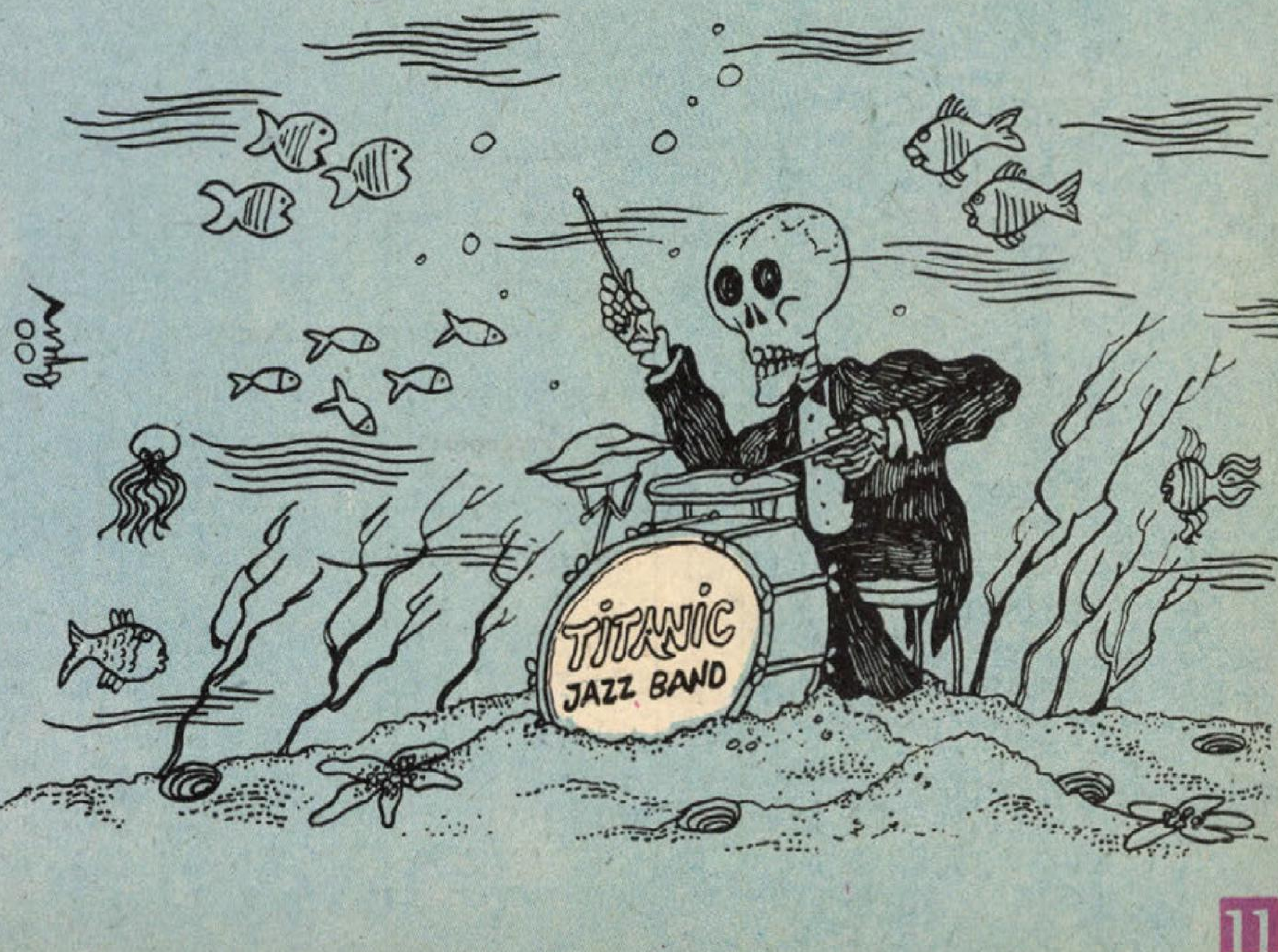
VÍZ ALATT

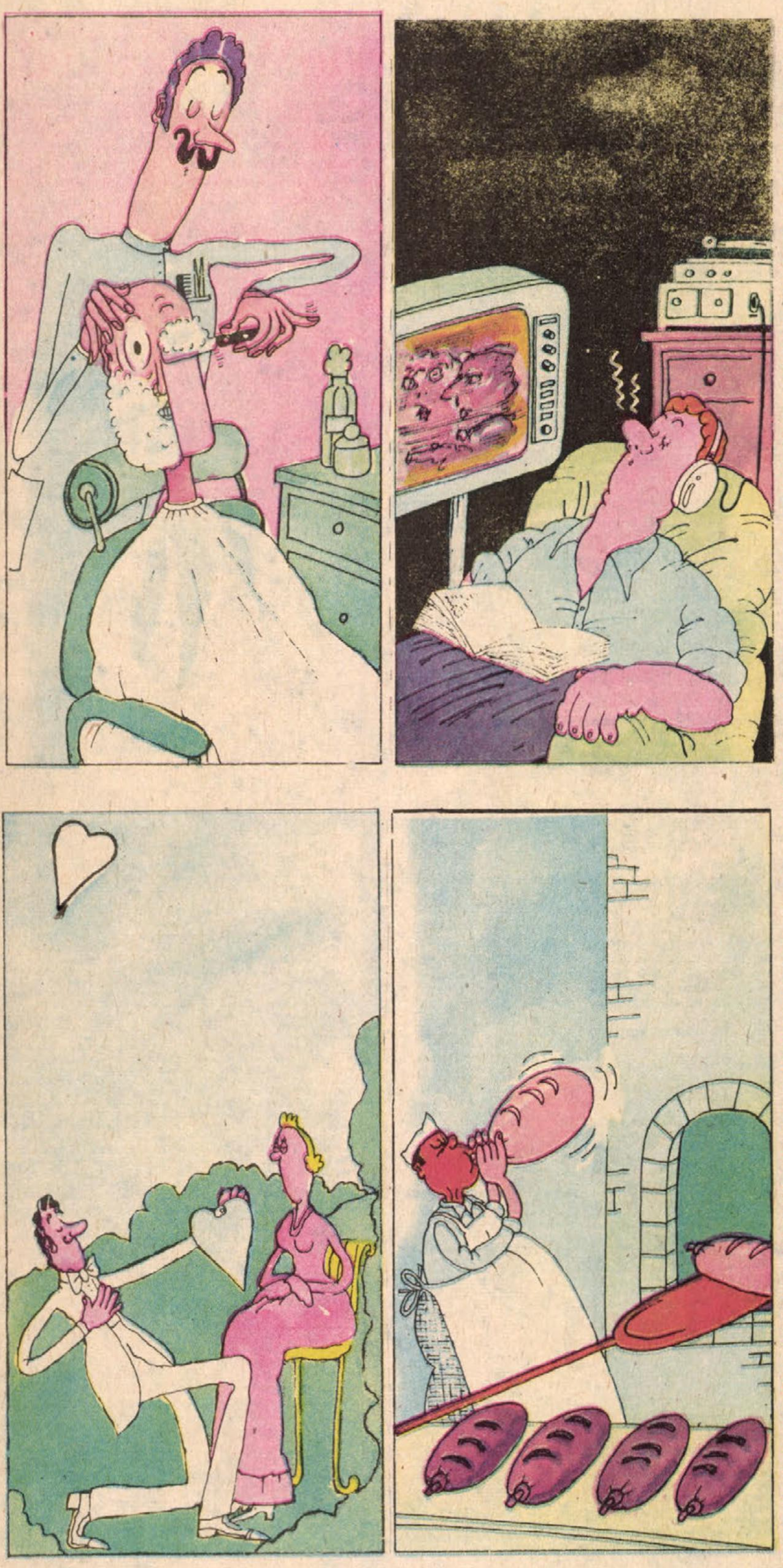

IMPORT HUMOR

HANSPETER WYSS (SVÁJC) RAJZAI

Belgyógyász kongresszuson felszólal az elnök:

— Akik a határozat mellett vannak, nyújtsák ki a nyelvüket, kérem, és mondják azt, hogy „á".

A kis Pierre így szól a kis Yvettehez:

— Játsszunk háborúsdit!

— Azt hogy kell csinálni?

— Nagyon egyszerű. Én leszek a tábornok, te meg a gépírónő, és diktálni fogom neked az emlékirataimat.

— Tudod — dicsekszik az egyik fiú a barátjának —, az én bátyám olyan gyors, hogy nyolc másodperc alatt futja a száz métert.

— Marhaságokat beszélsz — tiltakozik a barát —, a százméteres világcsúcs tíz másodperc!

— Na és! Az én bátyám ismer egy kerülőutat!

AZ OLVASÓ OLDALA

MOZIREKLÁM

Elég sűrűn járok nyaranta a tizenhárom évvel ezelőtt épült balatonszéplaki vállalati üdülőbe. 1967 óta idén először láttam kitéve az üdülő halljában a siófoki Művelődési Központ plakátját —, az is igaz, persze, hogy ez a szép, modern intézmény csak néhány éve épült meg és működik. Idén sem láttam azonban — egyik üdülőben sem, pedig jónéhányat végigjártam — a siófoki két mozi (a fedett és a szabadtéri) plakátját. Pedig, mellesleg, néhány éve, amióta Siófokot várossá nyilvánították, egyik kerületeként hozzácsatolták Széplakot is. Meg aztán Széplakon nincs külön mozi: az itt lakóknak és nyaralóknak is a siófoki mozik esnek közel.

Igaz, a széplaki Lenin utcán két helyen is van falragasz-tábla és ezek közül az egyiken a két siófoki filmszínház plakátja megtalálható. Június 27-én például — még mindig a június 6-ával végződő műsorhét falragaszai voltak csak ott.

Ennyit a siófoki moziüzemi vállalat propagandatevékenységéről. Annyit elértek vele, hogy a siófoki mozikban gyakori a félház. Lehet, hogy éppen ez volt a cél, akkor pedig egy szavam sincs!

(bt)

A HUSZADIK LEVÉL

Lányom és vőm: Garamvölgyi Miklósék 1976. január 3-án eladták 268 négyszögöles pomázi kertjüket Tóth Mátyáséknak, amiről természetesen értesítették az illetékeseket (Földhivatal, Telekkönyv, Adóhivatal, stb.) és azt hitték — a naivak! —, hogy ezzel előírásszerűen elintézték az ügyet. A pomázi tanács azonban azóta is sűrűn bombázza őket felhívásokkal. Amikor az Adóhivatal 1977-ben ismételten lányoméktól kérte a telek adóját, elég nyersen megírták neki, hogy 19 különböző felszólítás van már tulajdonukban, ha megjön a huszadik is, a sajtóhoz fognak fordulni. Ez következett most be: megérkezett a huszadik levél, illetve adóügyi felszólítás.

Dr. Tóth Dezsőné
Budapest, Klauzál utca 26. 1072

ÜZLETET SZERETNÉNK

Mi, a XII. kerületi Bürök utca 27. alatti szociális otthon lakói, akik mind öregek, betegek vagyunk, szeretnénk, ha itt a közelünkben felállítanának egy kis maszek üzletet vagy közértet. Bizonyosan jól menne, mert nincs üzlet a közelben.

A sok öreg beteg
Bürök utcai szociális otthon

BIZTOSÍTOTT KÉSÉS

Május elején betörte két ablakunkat a huzat. Azonnal megcsináltattuk. 214 forintba került, a számlát rögtön továbbítottuk az Állami Biztosító szerencsi fiókjának. Nincs velük szerencsénk: június legvégén írom ezt a levelet, de a pénzt a mai napig sem kaptuk meg. Gyesen vagyok, nekem minden pénz sürgősen kell.

Soltész Zoltánné
Abaújszántó, Petőfi utca 26. 3881

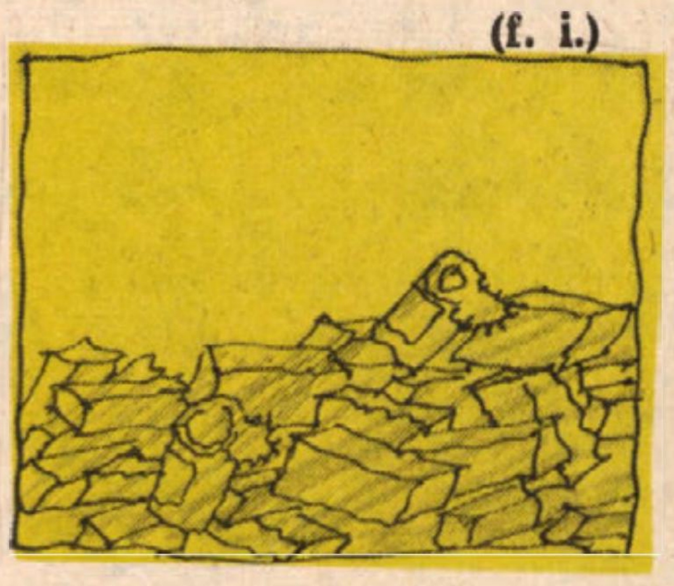
CSÚNYA LÁTVÁNY

A Józsefvárosi lakótelep szemlátomást épül, de környezete mégsem szépül. Nem a rím kedvéért emelünk szót, hanem az új honfoglalók kérésére.

A Práter utca S/7. számú házból látható (máshonnan is), hogy a lakott épületek között kisebb-nagyobb szemétdombok éktelenkednek. Található itt: téglatörmelék, üvegcserép, ágysodrony, rozsdás fazék, vassín, papírhulladék, konzervdoboz, giz-gaz, és mindenféle limlom. A kétszemélyes latrina fabódéját elfelejtették lebontani, még inkább eltüntetni. „Meddig gyönyörködjünk benne?" — kérdezik a tízemeletes ház lakói.

Reméljük az építők megteszik a magukét és még levonulásuk előtt rendet teremtenek.

(f. i.)

TÜCSÖK és BOGÁR

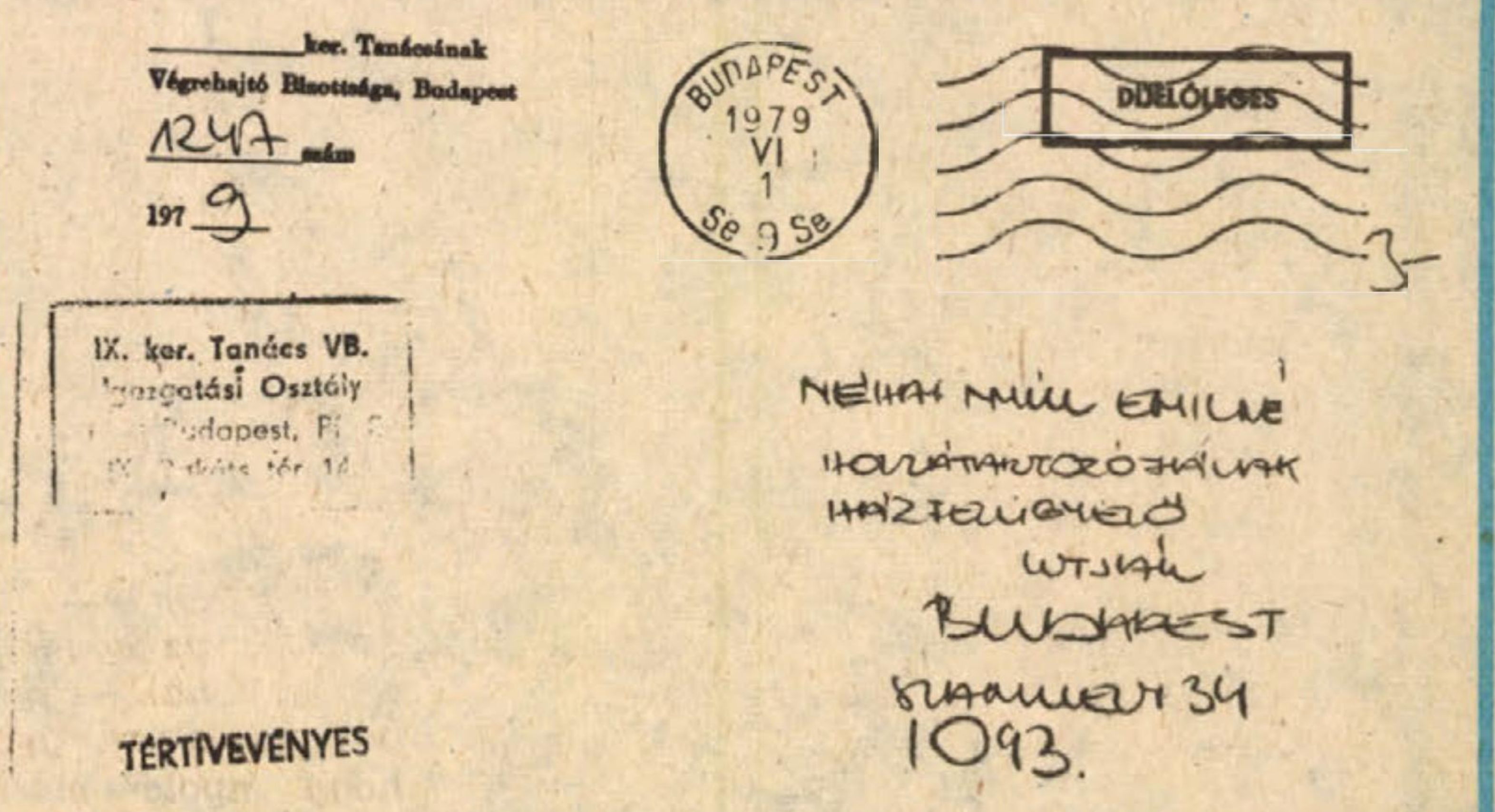
„Most azt húzzad, hogy ihajcsuhaj, sose halunk meg!" Íme, a jóízlés világrekordja. És mibe kerülhetett . . .!

(Egy pesti temetőben fotózta Bottyán László)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Ehhez csak annyit: beküldte Nyúl Emilné, aki ma sem érez semmiféle hajlandóságot ahhoz, hogy felcsapjon „néhainak".

Még 392 nap

Pontosan egy év és egy hét van hátra addig az óráig, amikor hivatalosan megnyitják Moszkvában a

1980 szökőév . . . de nem ennyire!

(A Vas Népe című lapban észlelte Rózsás Imre, körmendi olvasónk)

Békésen, Borozsgyáni homokbánya mellett, X. kerület 106. számú anya eladó. Villany, víz van. Érdeklődni egész nap.

Úgy látszik a gáz bevezetésére már nem jutott, azért kell anyut eladni.

(A Népújság apróhirdetései között találta Tóth Zoltán, kaszaperi olvasónk)

A CÍMZETT VÁLASZOL

ZEBRÁT, LÁMPÁT KÉRNEK
(Ludas, 17. sz.)

Intézkedtünk kijelölt átkelőhely létesítésére a XIII. ker., Kárpát u.—Bessenyei u. kereszteződésében. Jelzőlámpa telepítésére sem pénz, sem kapacitás. A Kárpát u.—Dráva u., illetve Kárpát u.—Victor Hugo u. kereszteződésében a gyalogosok átkelését jelenleg kijelölt gyalogosátkelőhely biztosítja.

Kovács Zoltán
o. v.
Bp. Főv. Tanács Közl. Főig.

METRÓ-REJTÉLY
(Ludas, 17. sz.)

A jelenleg érvényes viteldíj- és tarifarendszerünk vonaljegyre épül, a metrón is, azzal az eltéréssel, hogy a viteldíjat ott nem vonaljeggyel, hanem forint bedobásával kell leróni. A metróvonalak közti átszállás is csak viteldíj lerovásával, illetve bérlet felmutatásával történhet. Kétségtelen, hogy a Deák téren, a 2-es és a 3-as vonalak közti átszállásnál, bár peronzár van, kijátszható ez a rendszer, változtatni rajta mégsem áll módunkban. Számítunk az utazóközönség öntudatára: a becsület többet ér a metrón elbliccelt egy forintnál.

Sáfrán Andrásné,
a BKV Panasziroda vezetője

NINCS MEGÁLLÓ
(Ludas, 21. sz.)

A 85-ös gyorsjárat 1979. május 21-től a Maglódi úton a Kocka utcánál mindkét irányban megáll. A megállóhely kiépítését a Budapesti Konzervgyár társadalmi munkában vállalta, minthogy erre a X. ker. Tanácsnak sem anyagi fedezete, sem kapacitása nincs.

Sáfrán Andrásné,
a BKV Panasziroda vezetője

(Álljunk meg egy pillanatra,.. Sűrűn közöl közlekedési panaszokat, javaslatokat a Ludas, de azokat — így szoktuk meg — a BKV szorgalmasan és rendszeresen e l u t a s í t j a. Hosszú évek óta ez az első eset, hogy fővárosi közlekedési vállalatunk e l f o g a d t a egy panaszos j a v a s l a t á t !)

JÖHET A KÖVETKEZŐ!

Ebben a rovatban pályakezdőket mutatunk be, akik a Ludas Matyi hasábjain első ízben jelentkeznek műveikkel. Rovatunkban teret kívánunk adni fiatal tehetségeknek, akik nemcsak szeretik, de értik is a humort. A válogatásnál nem a fiatalságot, hanem a tehetséget értékeljük.

PHILLIP ISTVÁN HÁROM VERSE

BORDAL

Az a vágy már régen furdalt,
hogy írjak egy hosszú bordalt.
Ámde ahhoz bor is kell
– egy liter egy oldal –
s nem volt pénzem, ezért lett
egydecis e bordal.

FÉLSIKER

Félsiker,
ha az ember a saját temetéséről
késik el.

Félsiker,
ha az ember a fára csak saját nevét
vési fel.

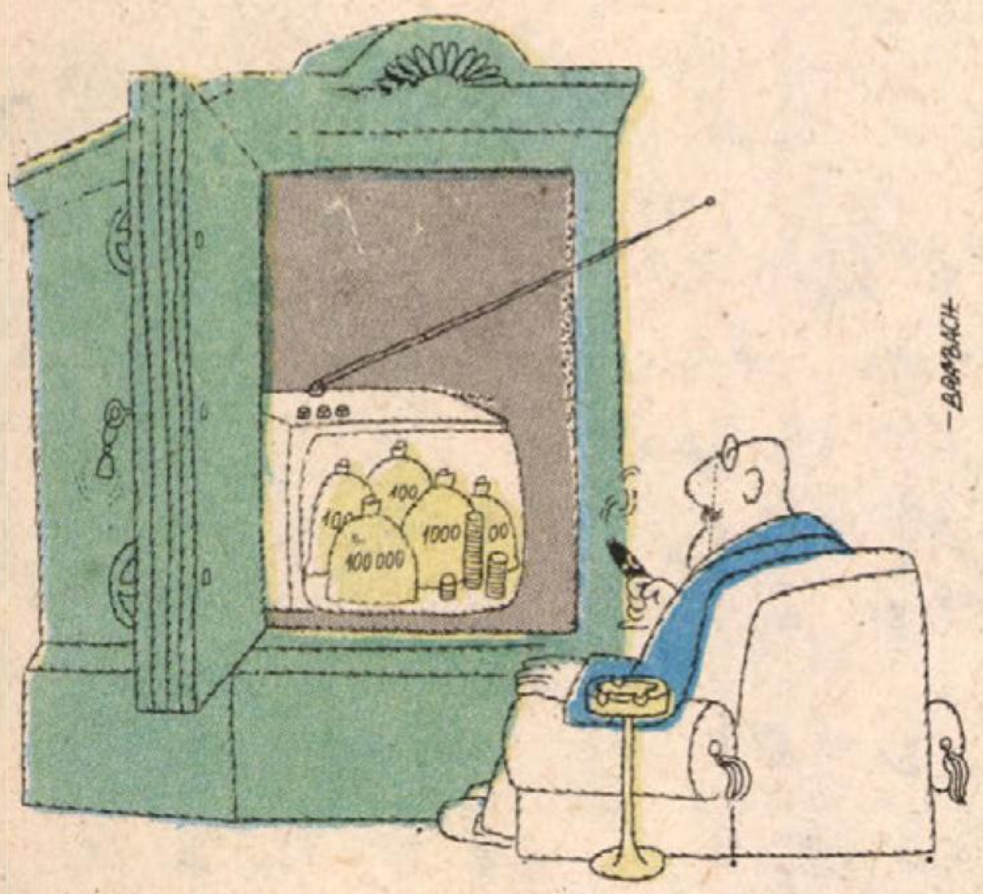
Félsiker,
ha az ember ketten van,
és iker.

NYELV-TÖRŐ

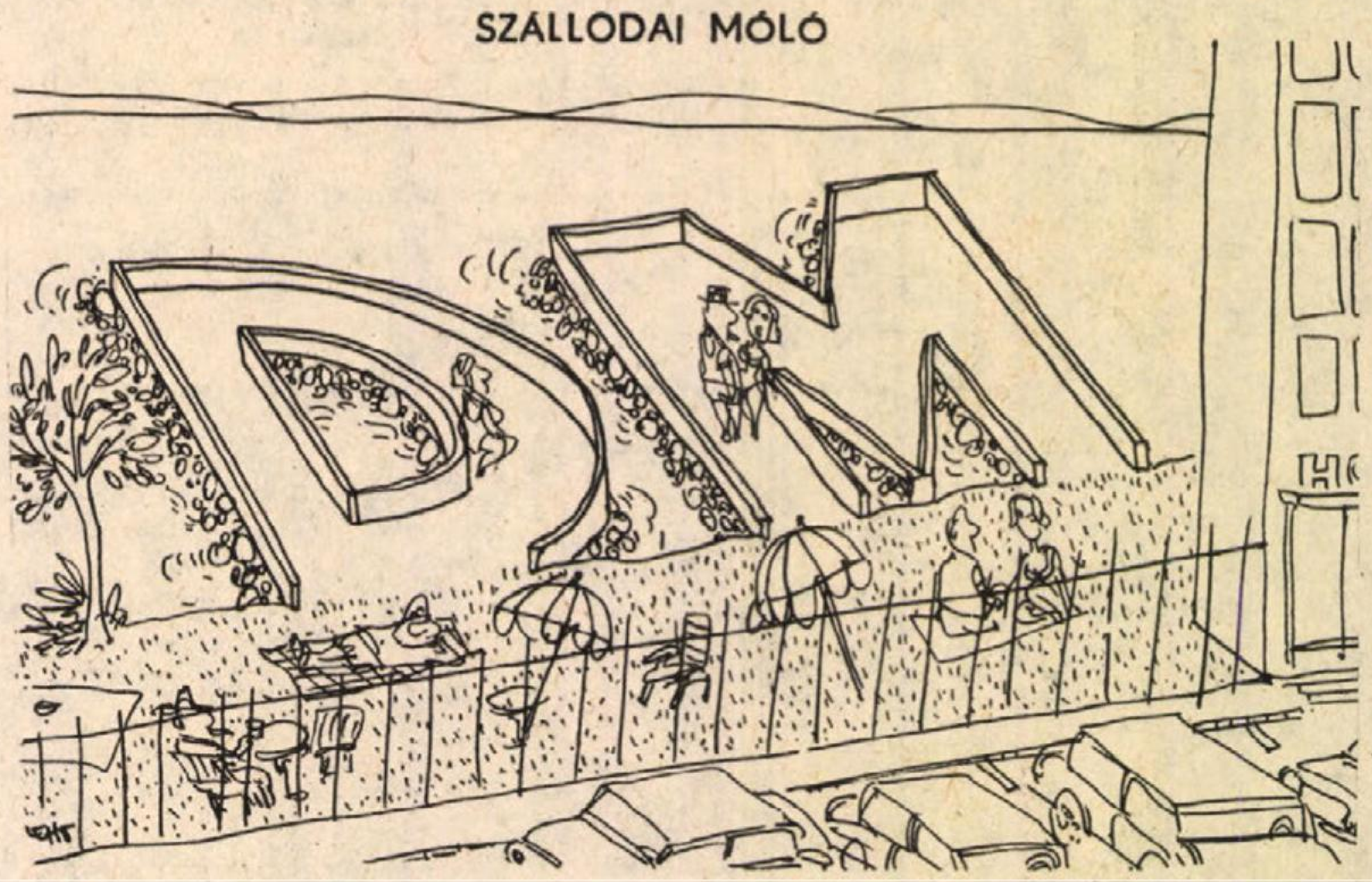
Tombol a vad jeges vihar,
minden megfagy, törik, kihal.
Süvölt a szél, fúj, zúg, jajgat,
eltör minden dermedt gallyat.
Oly kemény a szörnyű fagy,
nyelvünk is tör, szegény magy:

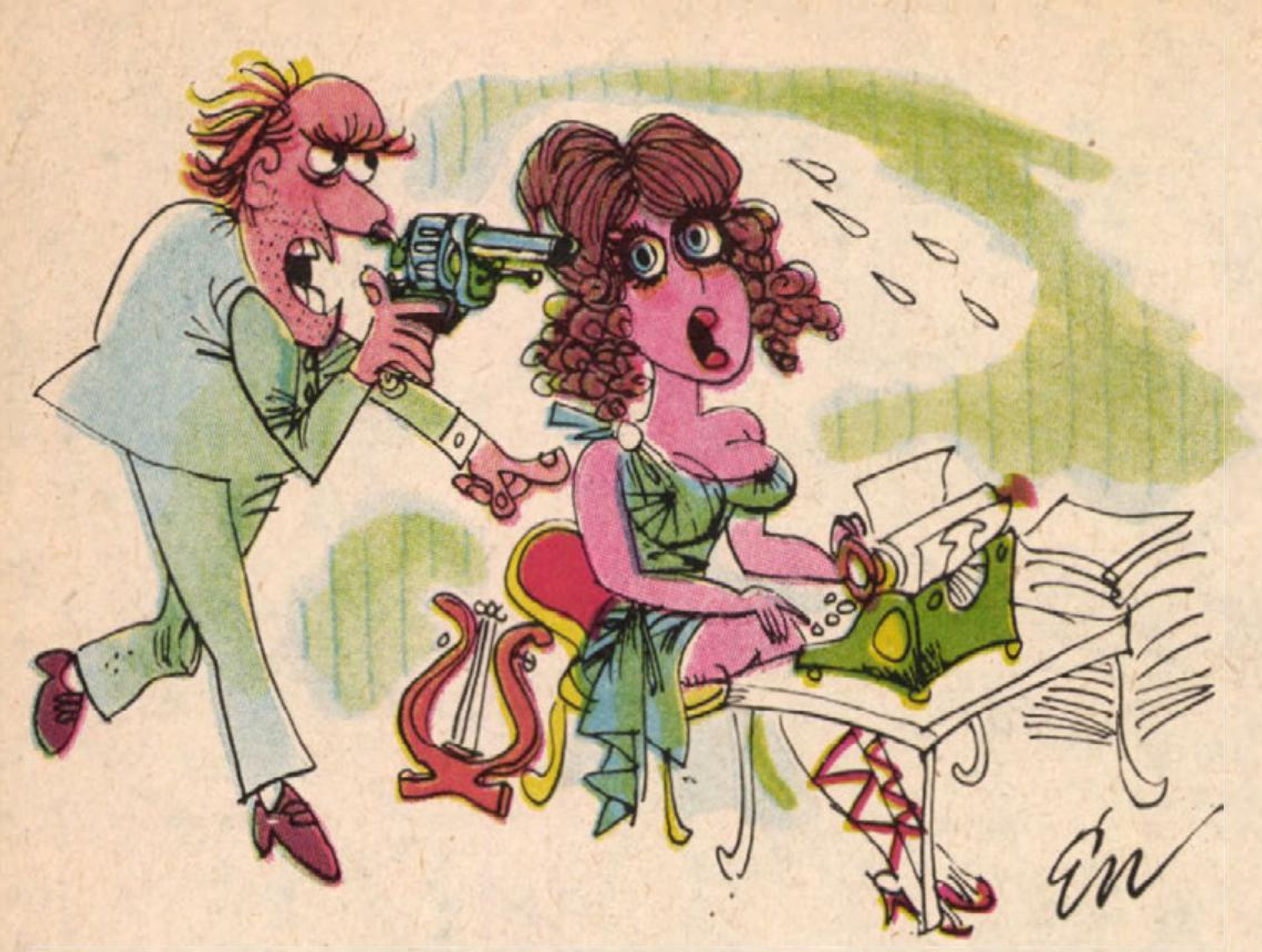
De amire itt a hó,
el is költöz már a gó.
Mire a tó befagy, addig
elvándorol vadkacs, vadlib.
Búcsújában mennyi kecs,
mikor útra kél a fecs!
Ám nem űzi el a hideg,
itthon marad a kis cineg.
Kibújni is alig mer,
fázik, mint a szürke ver.
Elapad az életnedv,
ezért inkább alsz a medv.
Addig tombol, fagy, amíg
megfagy szegény csigabig.
Ámde sajnos el nem huny
giliszt, polosk, meg a szúny.

IPARI TÉVÉ

SZÁLLODAI MÓLÓ

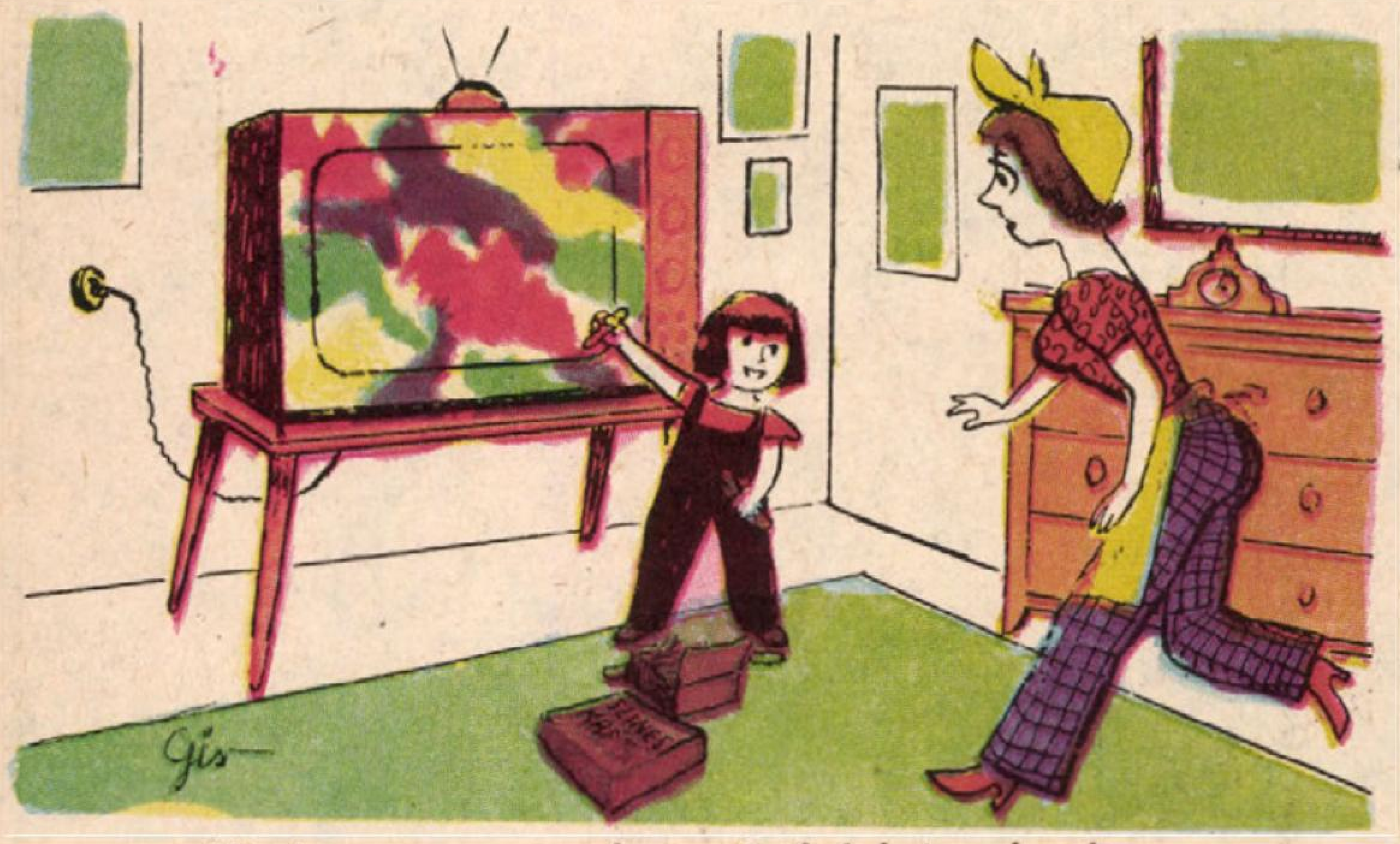

– Addig el nem mozdulsz, amíg meg nem írod a krimimet!

KILENC ÓRA ELŐTT

TERMÉKFEJLESZTÉS

– Nézd, anyu, most már a mi tévénk is színes!...

SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959
Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. 1900) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra.
Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
79.2308/2-28 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: Bolgár Imre
Index: 25 504
ISSN 0134–0611

A JÚNIUSI (6. SZÁM) LUDAS MAGAZIN KERESZTREJTVÉNYÉNEK MEGFEJTÉSE:

„Bácsi kérem erről tárgyalhatunk. Az anyukám özvegy."

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:

Bada Istvánné, Tatabánya V., Killián körút 22. 2800
Fabricius Éva, Budapest, Öv u. 169. 1147
Csányi László, Maroslele, Petőfi u. 5. 6921

A nyereményeket postán küldjük el.

A DICSEKVŐ

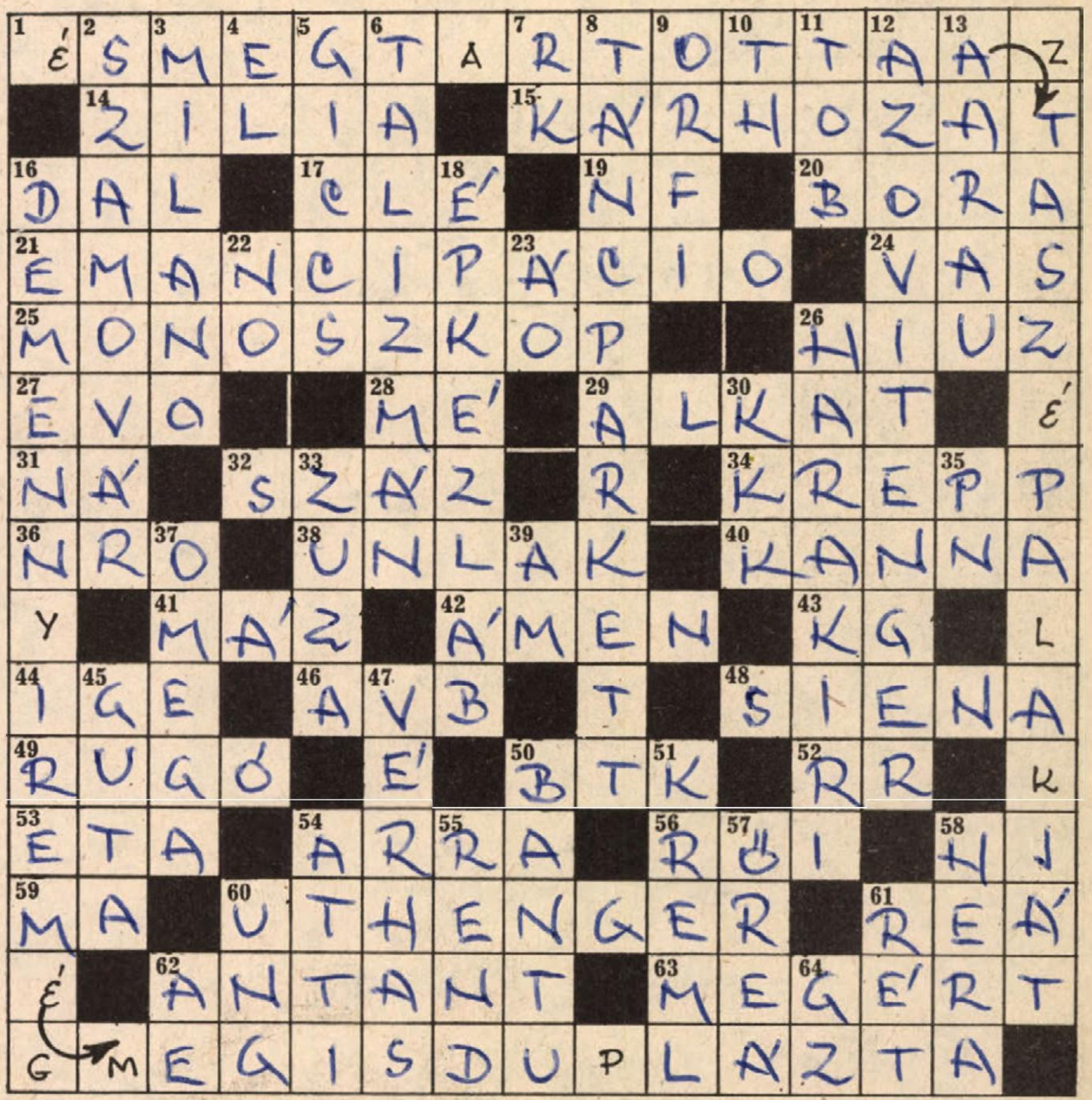
Kemecsei találkozik Klováccsal, húsz éve látták egymást. — Hogy van a kedves feleséged? — kérdi Klovács. — Köszönöm, kitűnően — hangzik a válasz. — Vízszintes 1? — kérdez ismét Klovács. — Függőleges 16 — dicsekszik a kérdezett. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb július 16-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

14. A Néma levente egyik női szereplőjének neve
15. Némely vallásban a bűnös lélek túlvilági szenvedése
16. Nóta
17. Vissza: kacagtatás a célja
19. N. F.
20. Viharos északi szél
21. Magyarul: egyenjogúsítás (ismert idegen szó)
24. Fontos érc
25. A képernyőn látható olykor
26. Macskaféle ragadozó
27. ...lució (fejlődés)
28. M. É.
29. Az ember tulajdonságainak összessége
31. N. Á.
32. Kerek szám
34. Göndörített, könnyű kelme
36. Rövidítés számok előtt
38. „Elegem van belőled"
40. Edényféleség
41. Cserépedényt színez
42. A fohász vége
43. K. G.
44. Szófaj
46. A. V. B.
48. Olasz város
49. Óra alkatrésze
50. A büntető törvénykönyv rövidítése
52. Azonos betűk
53. Szeparatista baszk szervezet
54. Iránymutató szó
56. R. Ö. I.
58. Háry monogramja
59. Ezen a napon
60. Nagy súlya van és lassan halad
61. Igekötő
62. Államszövetség az I. világháború idején
63. Elméjével felfog

FÜGGŐLEGES

2. Teafőző készülék
3. Nagy olasz város
4. Igekötő
5. Ízlésromboló műalkotás
6. Viselőjének állítólag szerencsét hoz
7. Vall. röv.
8. Mulatóhely igen fontos része
9. Egy pesti gyógyintézet neve (betűszó)
10. A tórium vegyjele
11. Vissza: támaszkodni lehet rá
12. Hatalmas, félsósvízű állóvíz a Szovjetunióban
13. Svájci város
18. A munkára alkalmas, egészséges ember jelzője
22. Buzdítószó
23. Á. O.
26. A japán szamurájok öngyilkossági módja
30. Azonos betűk
33. A baromfi gyomra
35. P. N.
37. A görög ábécé utolsó betűje
39. Frankfurt .. Main
45. Agyvérzés, szélütés
47. Fertőző betegség
50. Hatalmas lélekszámú néger törzs
51. Moszkva egyik nevezetessége
54. Attilát becézik így
55. Mindennek a lelke
57. Nem énrám, nem is rád
58. Zeusz felesége
60. Magyar vármegye volt
61. Legelő
62. Latin kettős magánhangzó
64. Igéz egynemű betűi

BÖLCS TANÁCS

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Futhatsz a nők után, édes fiam, de vigyázz, hogy utol ne érd őket."

200—200 forintot nyert:

ifj. Gorza Sándor, Nagyrákos, 9938
Vajda Gyula, Bátaszék, Bonyhádi út 4. 7140
Herczeg Lajosné, Budapest, Gizella út 14. 1143

A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

TÓT GYULA:

KÜLPOLITIKAI FÓRUM

